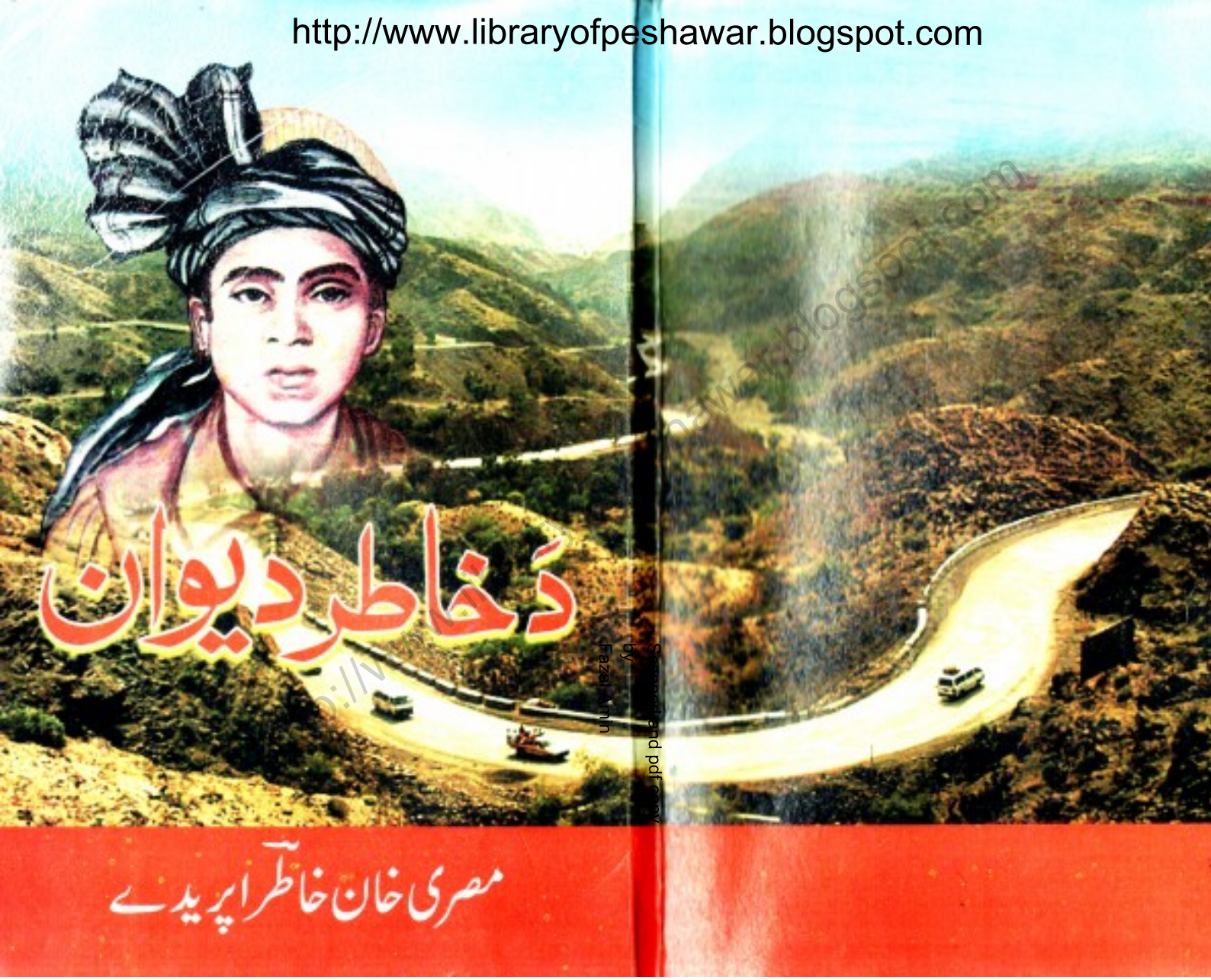




Ketabton.com

دخاطر دیوان

مصری خان خاطر اپریدے



Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

فهرست

- شیر (۱) مخ
- ۱ : چي عاشق د معشوق په لور کاته کا _____ ۱۴
- ۲ : چي اشنا ئي ستمگر شي نر به غه کا _____ ۱۵
- ۳ : زېږېدې کوي هر دخت در دونه اشنا _____ ۱۶
- (۵)
- ۴ : کافي بوتلي دي ديار د محمد _____ ۱۷
- (۱)
- ۵ : خبر من که در ته ما وکک تا را وکک _____ ۱۸
- (۴)
- ۶ : داستا د حسن تماشي واخستم _____ ۱۹
- ۷ : دوايد شم تانه قربان خه وکهم _____ ۲۰
- ۸ : باغ د ميني دي د خيال پکښي غني کړم _____ ۲۱

تسرون



د خبر دري
د شاعرانه غېږي
په
نوم

د خاطر رنگين غزل ته حېرانېم
په دې خبر خبر کښي خه دي بي له خاورو

- ۲۸ : بيا دي سجي نه کړم په هغه سترگو ————— مخ ۴۱
- ۲۹ : ماد و مال په شپه کېې ټوله شپه سحر ليدلو ————— ۴۲
- ۳۰ : شوق ي ستاله دېد پېغرونو سره لارو ————— ۴۳
- ۳۱ : باد شمع د عشق دگي نغوړ په سرونو ————— ۴۴
- ۳۲ : غوړه سره پټ دراره په زېږه زړه زده يو ————— ۴۵
- ۳۳ : شکه ي نه په سوزېدو تېر کړو ————— ۴۶
- ۳۴ : مېنه مشوره دېره يې انکار دې وکړو ————— ۴۷
- ۳۵ : خبر نه وم دې ثواب او دې عذاب ته ————— ۴۸
- ۳۶ : زه يعه حېران د دنيا سترگو ته ————— ۴۹
- ۳۷ : ته يې رقيب ته اشارې کړې واد مل نخبه ده ————— ۵۰
- ۳۸ : خوابه تراغه شرد خوږ وېسې نامه پاتې ده ————— ۵۱
- ۳۹ : بېگاستا په انتظار ي هسې سترې ټوله شپه کړه ————— ۵۲
- ۴۰ : لږ د نقاب لرې کېدل زده کړه ————— ۵۳
- ۴۱ : ما په شوکين تا په خوږو تېره کړه ————— ۵۴
- ۴۲ : رقيب په خبر راغلي داشنا خبرې کړه ————— ۵۵
- ۴۳ : ياد شراېونه نشي وياسته ————— ۵۶
- ۴۴ : د سحر باده دا ارمان يرسه ————— ۵۷
- ۴۵ : لکه کلي د مړسېدو ډکه شه ————— ۵۸
- ۴۶ : ستاله سپينه مخه څار زما زېږه شه ————— ۵۹
- ۴۷ : دهجران په شپه ديو په لاس کېې راغله ————— ۶۰
- ۴۸ : تر خر ته ي زېږه کيږي کله کله ————— ۶۱

- ۱ : زه کله د موم په شان ديدار زه اوبه کړم ————— مخ ۲۲
- ۲ : شرمه يې زېږم په څوانه پسې زهير يم ————— ۲۳
- ۳ : ستا په الفت کېې په هر شېار نه شم ————— ۲۴
- ۴ : واخلمه تا اوکړه دنيا واخلم ————— ۲۵
- ۵ : خړشالي ستاشه زه يې نه لږم ————— ۲۶
- ۶ : لکه کلي يې په ازغو کېې وينم ————— ۲۷
- ۷ : په دې دنيا کېې هسې شپې تېروم ————— ۲۸
- ۸ : اشناکه تاته په کتر پره شوم ————— ۲۹
- ۹ : قسمته داسې دې وده کړم يې بيدار نه شوم ————— ۳۰
- ۱۰ : نور په زېږه ي نه ځانيري يې څه وایم ————— ۳۱
- ۱۱ : ته به کړې هسې بېکله نه به مېریم ————— ۳۲
- ۱۲ : بېکلي مخ نه دې د موم په شان اوبه يم ————— ۳۳
- ۱۳ : رڼک ته ي اکرده سره سکر نه يم ————— ۳۴
- ۱۴ : سپر ليه ! زه دې په غنجو کېې نه يم ————— ۳۵
- ۱۵ : ياره ! ستا مينې په اور سېنه يم ————— ۳۶
- ۱۶ : ستا د منزل په منزلونو کېې يم ————— ۳۷

(و)

- ۱۷ : ژوند ي کله نه ما په دې بي لږه خاورو ————— ۳۸
- ۱۸ : خوږه به زه ژوند يرمه به سړو سترگو ————— ۳۹
- ۱۹ : نور به څه يرسې زما په تورو سترگو ————— ۴۰

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

- ۶۱ : دستا سترگی ی کوشی زنده نه وئی _____
- ۶۲ : نرنگید ! تاوی چی دردونه غه دی _____
- ۶۳ : چی پنهان نه شی په یا کبی غه دی _____
- ۶۴ : کله دستا دغند بدوشی دی _____
- ۶۵ : دستا په غم کبی خوشحالی پته دی _____
- ۶۶ : زما چی دامدام دغه دلبر ته سترگی دی _____
- ۶۷ : نن خرماته هسی بله دنیا بیکاری _____
- ۶۸ : زده ی که هر شر را نه هر خه غلاری _____
- ۶۹ : نعا زده اود ستا سترگی س پرئینی _____
- ۷۰ : ما نکې نن په ی زده وچری خرد دونه دکی تیرینی _____
- ۷۱ : غه چی پرې پوما ز ما دیار سره چرپیری _____
- ۷۲ : د وخت د کذاړونې دا غره نه چرپیری _____
- ۷۳ : نورد به ایلو غه دلبر نن نه پاتی کینی _____
- ۷۴ : سترگی دکی که و برندی چی وختونه دار خطاشی _____
- ۷۵ : په ارمان د نا افره شی چی هر بنیاد شی _____
- ۷۶ : ددی دنیا نه چی کلون ورک شی _____
- ۷۷ : چی بی روڼ دے دلبر په پیمانر شی _____
- ۷۸ : ستا چی خورې زلفی کړنخی را تاو شی _____
- ۷۹ : وړاندې به ی دا وچی چی کا نه به شی _____

- ۴۷ : ستا دینکی مخ شمعو چی مسه شرله _____
- ۴۸ : بیا به سره کورو اوس خورانی ده درومه درومه _____
- ۴۹ : شکر د شی چی زده هم دینرې شومد _____
- ۵۰ : کله چی په فکر کینی دستا یعد _____
- ۵۱ : دلاری غاوده شرم دینس خینی وتلی یعد _____
- ۵۲ : توبه غنکه تهر پنی په هر بنیاد باندې وختونه _____
- ۵۳ : ما په مثال لکه پتنگ نکند _____
- ۵۴ : دستا دخلی چی فیصله ماته شره _____
- ۵۵ : نورد زهر په خرب وکبی دافرنه مژ لکړه _____
- ۵۶ : نه خروایه زده بله غه کم، نرنگید لسی نید ! _____

د

- ۵۷ : خینکری شر کباب په لبر اور وککیده _____
- ۵۸ : لبره دریاب دینسې نه شی په واپه زده _____

ی

- ۵۹ : داسې بله شپه به په نصیب سره راځی _____
- ۶۰ : عکس دستا زما د ستر کوله حُبار وئی _____

- ۹۹ : پوه شومه پده دي چې په کنځل کښې څنگه بنکاري ————— ۱۱۵
 ۱۰۰ : اے کله ستا چې ډکې له خنځنه سترگې لاري ————— ۱۱۶
 ۱۰۱ : که دي دا زلفې په لاس راغلي اشنا بيا به څه کړي ————— ۱۱۷
 ۱۰۲ : ډيره خوشحالي پسه نه ده بيا رانه هېرېږي ————— ۱۱۸
 ۱۰۳ : کله مجنون غوړندي گړم په بيا بان درېسي ————— ۱۱۹
 ۱۰۴ : راشده اے ماو تابان په توده شپه کښې ————— ۱۲۰
 ۱۰۵ : چې دسترگوړ دي بنکار زلفي زما سترگې ————— ۱۲۱
 ۱۰۶ : خود دهرې ږي کورې شري زما سترگې ————— ۱۲۲
 ۱۰۷ : دستا چې نه وينم دا تودي سترگې ————— ۱۲۳
 ۱۰۸ : څه وشو چې سترگې ي په تاباندي غوړي شولي ————— ۱۲۴
 ۱۰۹ : چې اشنا ږي کړي ايسار پېم ولي ————— ۱۲۵
 ۱۱۰ : اوښکې نه کچيږي غوړ ما ماتي شري ————— ۱۲۶
 ۱۱۱ : ته به په زېږه کښې ماته څه را کړي ————— ۱۲۷
 ۱۱۲ : ته ما ستا ټپلي ږي په سله نه ټپ ————— ۱۲۸
 ۱۱۳ : هر څرک دي د زېږه قرار واره راځي ————— ۱۲۹
 ۱۱۴ : داسې رانه غوړي ته نه چې رانه غوړي ————— ۱۳۰

سندري

له ۱۳۲ نه تر ۱۶۵ پورې

- ۸۰ : خزان لاريښي، بهار راشي گلان خوشحاله شي ————— ۹۶
 ۸۱ : راشده په کورغو کښې د چرکو خبرې نه شي ————— ۹۷
 ۸۲ : داستا په سترگو کښې به څه باقي شي ————— ۹۸
 ۸۳ : زېږه په دانه دے چې ناروې مخ دے ————— ۹۹
 ۸۴ : څوک چې ستاد گراف مينې طلبکار دے ————— ۱۰۰
 ۸۵ : خون خور د مينې په ترڅو کښې انتظار دے ————— ۱۰۱
 ۸۶ : خدايه خورمه ږي وفا زما دلبر دے ————— ۱۰۲
 ۸۷ : ما وي ځان رانه اشنا دستا په څېر دے ————— ۱۰۳
 ۸۸ : شاد چې حسن دي اشنا د سرو ليرنه ډک دے ————— ۱۰۴
 ۸۹ : تک تود سر دے داستا سر دے ور بل دے ————— ۱۰۵
 ۹۰ : خورمه ډېرې په زېږه باندې چې غم دے ————— ۱۰۶
 ۹۱ : ستا په انتظار کښې ماته کال څه دے ————— ۱۰۷
 ۹۲ : چې زېږه ي ستا په تود دے په بل تودي پېر نه دے ————— ۱۰۸
 ۹۳ : چې لږ نظر چې دېسر پاتې دے ————— ۱۰۹
 ۹۴ : سترگو دي چې څه وځنډ زده کړي ————— ۱۱۰
 ۹۵ : د ځان سپنکا دولر کښې مسکوي ماليدي ————— ۱۱۱
 ۹۶ : اشنا ي فن ليدو تېرې وعدې راپاږېدي ————— ۱۱۲
 ۹۷ : زما د اميد وړ وېځ شپې وغوړېدي ————— ۱۱۳
 ۹۸ : چې بنکلي دي وځنډېدي شري شوي ————— ۱۱۴

پي اشنايي ستمگرشي نوبه خه کا
پي زخمي شوک په ټيگرشي نوبه خه کا

پي ټول عمر يي تير کړه په پالنکوي
خه پي زمکه يي بسترشي نوبه خه کا

پي په عمر کښي يي غم ليدلې نه وي
پي د غم سره يي سرشي نوبه خه کا

انتظار پي د وصال په کومه شپه کړه
د بېلتون پي پرې سحرشي نوبه خه کا

که ديدن د يار موندې په ډېر خوشي
پي غماز د چا رهبرشي نوبه خه کا

زه خاطر خو هميشه دغسې واييم
پي اشنايي سرودشي نوبه خه کا

پي عاشق د معشوق په لود کاته کا
خود لېمه شي کم طاقته پرېواته کا

پي پلورلې مغه لري کهي رڼا شي
که سترگه د سبا پي راخاته کا

لږ يي عکس د زېږه واخله که ډي شکوي
پي دا تور بانه ډي غرنکه ويشتنه کا

په مين زېږه ځنکدن شي پي يار راشي
په هېت زېږه په گوگل کښي الواته کا

د خاطر په زېږه داغ د بېلتون کوره
پي د يار په لود کانه وانه کاته کا

کافی بوټی دی دیار د محمد
ماملی په دیدار د محمد

کېرنگونه به یې لارې شې په مخکې
که چا و نیوله لار د محمد

د دنیا واپه کلونه به یې هېر شي
که چا ولیده گلزار د محمد

پې د دې دنیا ژبې او خندا نه و
زه وې شمع په مزار د محمد

د یادونو یې وصال گڼه خاطر
چې قرار وی یې قرار د محمد

زېږې کوی هر وخت در دونه آشنا
لېږ خړې واوره فریادونه آشنا

تر خوبه ژاړم ستا په مینه کېږي زه
گوره داوښکوي سیندونه آشنا

اوس دې له غمه خلاصېدل نشم
ما وې په عشق کېږي وی خوندونه آشنا

نن په جبین کېږي دې خالونه مړی
دی په چشمانو کې مگردونه آشنا

که ستا په خیال کېږي دې اجل ته قریب
د خاطر شته دی ارامونه آشنا

دستا دحسن تماشي واخستم
نکه لوکے په سر لمبي واخستم

لاس خوي رانه کړو پي مغ پټوي
گوري ياران ي دغم شپي واخستم
دا درته سوال کړم چي سوال نشم کړه
واي خله ته پي ستا اسرې واخستم
سبا ي بيا په زولنو کښي کوره
نښي پي فکر دکوچ واخستم
سم دې د مغ په سبا پوه نه شومه
که دې د زلفو تورې شپي واخستم
کور د ژوندون راته يو پور بکاره شو
پي تصور د هديرې واخستم
بس يادوم دې نورې مه تنگ کړه
چرته ي هر نشي عصي واخستم

خاطره ته او دا دنيا دې پوه شه
نه بس د عشق يوې قصي واخستم

خبرنن که درته ما وکتل تا را وکتل
خو کورم به دې بيا که دې سبا را وکتل

هم دغسې کتونه ووچي مينه جوړېده
خه وشو پسر لې دے که اشنا را وکتل

دنيا راته گوري دکتونه ووتسم
چي تاته ي کتلي دي هرچا را وکتل

په مخه باندې راغلې مغ دې خله پټوه
کړو غم دې راته جوړې دې په شا را وکتل

دستی ي وځندل هم دا ي وه آرمان
تاچي اے رقيب په خندا را وکتل

يودم ي زړه سره شولو همزولو خاندانه
خاطر چي غريو نيولي په ژبا را وکتل

ووايه شم تانه قربان خه وكرم
نور ددي د پاسه په خان خه وكرم

ته خو به كمڅي د زلفو جوړې كړې
زه په دې شلېدلي كړېوان خه وكرم
ته خو چاته نه وځې، خوزه راغلم
من يم ستا په دركېني مهمان، خه وكرم
زه به نور خه نه كرم بس دے سول كوم
نور خوزما نشته دے توان، خه وكرم
ستا په طمع خان له پاتې شړے يم
ټول خو راند لاپل ياران، خه وكرم
پوه دې چې په خان كرم اوسې نه پرېږدي
بيا به داسې نه كرم سلطان، خه وكرم
چا به دغم ډك ژوندون اخستے و
بس خو چې پيدا شوم انسان، خه وكرم

اوس خوزه خاطر په خه پوهېم نه
تاچې كړمه داسې مېړان، خه وكرم

باغ د مينې دې د خيال په كېني غنچې كرم
ستا د مخ په تصور كېني تماشي كرم

بل به نه وي ياره ستاغوندي كېني حُسن
خله اور دخپله لاسه درپسې كرم

ستا د مخ كتاب د زېږه په سترگو كوم
په خان تېرې بيبي او بدې راخوړې كرم

زه خاطر خو ياره ستا د مخ كتاب ته
بي له تانه په خبر كېني وځې شپې كرم

۱۹
○

۱۸

○

○

ستا پڻ الفت کي به هرنيا نه شم
خوچي د عقل نه وزگار نه شم

سود ي د عشق پڻ لهوتوب نه شي
خوچي رسوا دې پڻ بار بار نه شم

يار ي وفا دې ماته هله وائي
چي ترې لاسر او مال زار نه شم

خوچي پڻ تورو خاورو موږ نه شم
موږ به دې هومره پڻ ديدار نه شم

که د منصور غوندي پڻ دار شم اشنا
دا ستا له عشق به توبه کار نه شم

خاطر ه! داسي گذار عشق راځي
چي بل گذار ته به بهدار نه شم

○

له معزال او ديلان کي ډاکټور د ډي. ډي. محمدي پڻ وزغه کوي

زه لکه د موم پڻ شان ديدار ته اوبه کېږم
پرېږده يې اوبه شم ستا رخسار ته اوبه کېږم

چرته شي خوبونه شي پري ستوري محفل جوړ کړي
همدا ي مشغول شي ستا سپنگار ته اوبه کېږم

زه پرې بنه پوهېږم ستا ليدل زما اجل دے
بيا ي هم وار نه شي ستا يو وار ته اوبه کېږم

اوس خاطر ه ولي خداي پڻ زه ډکه کړم دومره سخته
بيا ي پس له مرگه ستا مزار ته اوبه کېږم

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

۲۱
○
خومره چي زېږېږم په خواني پسې زهيرېږم
خداي زده نه پوهېږم چي ساده شرم کله پوهېږم

زه اوله تا تگ داسې کله چرته شوي
دومره خو پوهېږم چي قدم لځلم ودرېږم
ته اوستا بياست چي په ماڅنگه څنگه کېږي شي
مه کوه ايله نن دهرڅه سره جوړېږم
زه يمه خوشحاله ستا په غم کېږي خفه مه شي
خداي ي پخلا مه کړه چي له تا ، مردېږم
شان ي دکړو نه وي خو چي زېږه ي شي راپورته
تاته چي زه سوال کړم دخپل ځان څي شرمېږم
غوښته ي هم داچي راته ووايي چي درومه
خداي خبر چي بيا دې په پلو دربنکاره کېږم
ته که په يوځله له ما خلاصېږي نويي واخلم
ته به راته نه شي کته څه له خفه کېږم

ځکه ما خاطر درته دا ووي چي ي هرکېه
پرېږده چي بي واره په هرځاي کېږي دريا دېږم

واخلمه تا اوکله دنيا واخلم
په خندا څرنگه ژبا واخلم

لږې دې پورته کړه دمخ نه زلفي
لږه سوداچي په رڼا واخلم

ته چي په سترگو کېږي مسکې شوې کلي
زه دې ددې مينې بلا واخلم

تاته چي کورم په دوو زې ونوکېږي شم
يو قدم معکېږي بل په شا واخلم

مرک او پېلتون راته جوړه راغلي
خاطره دا واخلم که دا واخلم

○

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

لکه کلی ځي په اغزو کښې وينم
داسې ې زړه ستا په ښو کښې وينم

رخسار دې وينم تودو زلفو کښې ستا
لکه رڼا ځي په تيارو کښې وينم

کلفامه څوکه لرې اوسې له ما
زه دې دنم په پلوشو کښې وينم

دستا ليدل تېر شوی خوب وۀ آشنا
بيا به دا خوب په کومو شپو کښې وينم

اے د سبا سترگې دا خپزه په ورو
تله د آشنا دې په څتر کښې وينم

زما خاطر خاطر دې اوږد کښې وسو
اوس يې لوگ په اسو پلو کښې وينم

خوشحالی ستا شوه زه يې نه اخلم
دستا غمونه واپه زه اخلم

تا ې ځي زړه وډه کواه هم نه لرم
اوس به له تانه څنگه زړه اخلم

اول سپرغی وم ستا د مينې د اور
اوس په ځان پوه شوم چې لمبه اخلم

په وړاندې ځم په وروستو کورم آشنا
زه قدمونه ځي واپه اخلم

هومره کړدو ته په خاطر دی د غم
په اسو پلو کښې ځي سياله اخلم

له منزلونو کښې د القظ (غمونه) دغه ځي صبيح نه دغه .



اشناکه تاته په کتو پوه شوم
نوبس په ټولو تماشو پوه شوم

پن خو معلومه شه چې نه رادوي
ستا دروغو په وعدو پوه شوم

يا د ساقی د ميړخوند نشته دے
يا زه ايله اوس په نشو پوه شوم

سوي به هم د خاطر زه وي داسې
زه دې د مخ په سرو لمبو پوه شوم



په دې دنيا کې مې شپې تېروم
لکه مېلمه يو دوه غړې تېروم

په ما زهير مې شي خومخ ښکاره کړه
په زه د ستا د مخ لمبې تېروم

خوشحالی ته کوه چې غم نه لري
زه لېوې يم چې تنگې تېروم

دا زه خاطر ستا د خاطر د پاره
په خپل خاطر د غم چې تېروم



دېره بند په تا پوهېز مه خاطر
خو بس سترگې ې شرمېږي ې خه وایم

هغه وعده څي تا په سترگو کښي وده ماته کړې
دا زه خاطر دي د وعده په انتظار نه شوم



بنکلی مخ ته دي دموم پښان اوبه يم
لکه کافې هسې کلک ورته پښ زېږه يم

چې پښ کومه لاره لاپښي زه يې مل يم
لکه گرد يې هسې خور پښ هريو پښه يم

زه پښ کومو سترگو خان ته بيمار وايم
چې دستانوم اخسته شمه نوبښه يم

ستاليدل لکه دخوب ليدل دی ياره
پښ دي خوب پسې لاهفسي وده يم

لږ د خان سره پښ زېږه کښې فکر وکړه
زه خاطر دي چرې يوځلي پښ زېږه يم



ته به گرځي هسې بنکله زه به مړ يم
چې يې اوس وکله لږ ليدل زه به مړ يم
جنازه يې چې له کوره کور ته دروي
ته به نه وې راوتله زه به مړ يم
خداي د پاره پښ مزار يې چې را دروي
لږ شه ماته پښه نيوله زه به مړ يم
زه به مړ شمه قرار يې مرگه ورک شه
سره خاندی به ټول کله زه به مړ يم
وچې ترڅې به پښ ما وي رازر غوږ
وي مزار به يې مښله زه به مړ يم
اے اشنا چې دي وطن له ته را دروي
خړخېر خوږ دي ليدل زه به مړ يم
خړې خاورې به پښ ما باندې انبار وي
هرسپه به دروي غله زه به مړ يم

د کاکل پښ خسته بند د مخ کتاب کړه
ما خاطر پښ خداي سپارله زه به مړ يم



سپړلي زه دې په غنچو کې نه يم
عادت په داسې تماشر کې نه يم

که راکوې نوسم شراب را کوه
زه دې ساقې هسې او برکې نه يم

اے خدايه بس ماخپله وږج وليده
د دانې ژوبند په تېرېدو کې نه يم

د ستا بانه دستار خسار په خاطر
بې دکلونو په ازغوکې نه يم

ته ما خاطر ته هسې ست خو وکړه
چې خفه نه شي په درتلوکې نه يم

له منزله او درون کې داپېت دغزل وږو چې پېت دے

گوره چې رنگې سوه سکود نه يم
طاقت ي نشته ستا د زور نه يم

راځه دسترگو نه ي مې وېرېږه
سړې په ژبا دیځه مېخور نه يم

دې اسوېلو ته ي ته نه گودېځه
سوه په اوږدېم سوه نور نه يم

ستم کوه ته منع کېه يې چا
زه لا خاطر مېه دگور نه يم

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin



ستا د منزل په منزلونو کښې يم
د رسېدو په اميدونو کښې يم

نه ې دنيا نه ې عقبا لکېږي
دغې سودا او دا فکرونو کښې يم

د ستا رخسار به ې هېر نشي اشنا
که د بهار په سرو گلونو کښې يم

زما په زړه کښې خوهم ته ې اشنا
دا زه خاطر که د چا زړونو کښې يم



ياره ستا مينې په اور سترگې يم
روغ به نشمه په زړه دا غلې يم

خو دم قسم چې تره ې پورې ژوند يم
ډېر دې زه په تشديدن ساتلې يم

همېشه سر په زنگون په غم کښې ناست يم
ياره تا کله خوشحال ليدلې يم

خوار خاطر ولې چې دا کومه کناده
چې له در دې بېنوا شپې يم





خود به زهٔ ٿڀڀر مه پڻه سروسٽرگو
تڀوتعه ستا پڻه لڀونر سٽرگو

مهٺ توروه تورڀي بلا سٽرگي دي
پام چي درته نهٺ شي دسڀروسٽرگو

عمر له ڀي کار وي د ټها سره
وه چي گورڀي چا ته پڻه معمر سٽرگو

بس کږه د خاطر سره پخلاشه ته
خلق دڀر عزت کږي د نهو سٽرگو



ژوندی کله نهٺ ماږه دي ڀي لهٺ خاورو
نهٺ ماږه دي نهٺ ساږه دي ڀي لهٺ خاورو

چا چي خاورڀي ځان کښي پڻه ټوندون دے
هغه چرته کښي وډه دي ڀي لهٺ خاورو

د انسان سره چي غم مل شرنو کلک شو
دڀوال کږه چا اوبه دي ڀي لهٺ خاورو

د خاطر رنګين غزل ته خڀر ڀښم
پڻه دي خڀر خڀر کښي څه دي ڀي لهٺ خاورو



له منزل لږمه او دڀوان کښي د لږمه پڻه ځاځا هر چرته (د) لږمه سٽرگي صريح نهٺ دے
له منزل لږمه او دڀوان کښي غلطه مصرعه داسي ليکلي شوي ده :
دڀوال کږه چي اوبه دي ڀي لهٺ خاورو .

بیا دې سہی نہ کرم پہ هغو سترگو
یوځلې هم هغسې په مړو سترگو

نہ ې شته په نورو سترگو شک د نهه
بس خو نهه ې غل دے ستا د غلو سترگو
زه ې کرم آشنا له شو کړوسه
یو ې پل خوبونه ستا د دوسو سترگو
زه یم چې د نهه په سترگو تا وینم
چارپا لیدلې په پندو سترگو
خپل ې واره بدراځې په سترگو کې
ستا د پاره خپل شوم د پردو سترگو
ستا دې اوږدو وروځو ته چېرې نیمه
غومره ښکلې ښکاري په دې دو سترگو
خبر دے دا زما سترګې خو بدې شوې
ته خوراته گوډ په دې ښو سترگو

غومره ترېنه وېږي دی چېرې نیمه
سترګې د خاطر ستا له مړو سترگو
د پښتو پاکستان پېښور (مسودات)

نور به څه یوسي زما په تورو سترگو
زهه دې وېرے لا پخوا په تورو سترگو

که پرواکرمه خو زه به دې پرواکرم
نور دې څه کوی پروا د تورو سترگو

ډېرې سترګې ې د سترګو په هر لور شي
کرم دې داسې وار خطا په تورو سترگو

کې ې سترګې ستا د سترګو قدر دومره
ور به ې نه کرم د دنیا په تورو سترگو

زه خاطر دې د کجولو سلائی وے
ښکلو دې آشنا په تورو سترگو



شوق ۽ ستا د ډېرو پېغورونو سره لږلو
زور ۽ شو اوږه د ستونزو سره لږلو

خوبښ ۽ انځني شول د ښو ازغی ۽ هېر شول
زږه رانه بلبل شو د کلونو سره لږلو
ډېرې ۽ کړې ټينګې خواخوږې او ښکې لږلې
تاو د محبت د ارمانونو سره لږلو
خټکې ۽ نیولې ستا د مينې په کاروان کې
لږلو نظري د گردونو سره لږلو
زږه تر پنه لوګه شم چې به څه سوي ترې راشي
زږه رانه زيار د ديدنو سره لږلو
چرتې داسې يار شته لکه زږه په انتظار يم
ستورې د سبا هم د فکرونو سره لږلو
چرتې به زما لپونې زږه پرې مشغوليږي
ستا د تورو زلفو زږه پوښونو سره لږلو

څو به دې مهار د عشق نیولې وی خاطره
ژوند در ځني هسې د وختونو سره لږلو

ما د وصال په شپه کې ټوله شپه سحر ليدلو
حال ۽ د ځان لکه مجنون هسې او تر ليدلو

درېغه چې شپه و ۽ د وصال خو تر قحطه پورې
زږه په ديدن نه مېږم چې ۽ دلبر ليدلو
بيا د سحر غمرونو له لېږتې کړم زږه
سر مابڼام ۽ نمر اوچت د غره په سر ليدلو
زږه ۽ لا هېڅ په سرو لېانو باندې نه يم پوه
لا په اسمان ۽ چې د لمر په ځای قمر ليدلو
په تصور کې ۽ د ځان سره کول فکرونه
په هغه شپه چې به غماز جوړې محشر ليدلو
چې ۽ را ياد کړل هغه تېر د جدائی وخته نه
له غمه ډک ۽ ترهني پورې اختر ليدلو

خاطرې به کړه د وصال طمع پېدا شو د يار
واي رهبار چې ۽ جانان دې مرور ليدلو



له منزل نه او د پېر کې چې وژنه لوبې معاني مصرع داسې ده :
د مابڼام سر د نمر ۽ اوچت د غره په سر ليدلو

خوبه سره پټ دواړه په زړه زړه زړه يُو
که دا دې خوبه نه ده چې هرچاته دې بڼکار يُو

یو دغه بهتون دے چې عزت مو په کبې ډېر دے
خوبه په کبې وایو چې مدام دې در سره يُو

ته زما په سوی شمې زه ستا په انتظار کېږي
هرکله چې وی نو مړه به دواړه په یو شپه يُو

نه به کله وایم که دنیا په بله واوړي
کړنې دې نور خلق مونږ په خپله تماشه يُو

پوځ به یې سرکند شي په کې وودخو دیار
اوس به دواړه خه رقیبه تورې په اوږه يُو

راشه مروه چې یې شک له خاطر وځي
وايو به رښتیا چې دا په خه سره خفه يُو

له دیوان او سترگو نه کېږي سړي پسي ښکاري (پکې شري) چې معرفت یې ورنه اوږې معنی کوي
ته دا شعر منل ونه کېږي نشته

باد شومه د عشق دگر نگونو په سرونو
پرېوتم دلرې وطنونو په سرونو

درېغه چې دستا د انځو خوله هم نه وي
پرې ته چې گوډم د کلونو په سرونو
سترگې به زما شي اخر غرقې په ژبا کېږي
گرځي چې کشتي دگر دابونو په سرونو
مات په ما نظر کېږي چې سپر سترگې حق چلاند شي
دودې کېږي دلېوو محلونو په سرونو
هسې هم ايرې يمه د باد سره الوحم
سکورې ځله نيسي د زخمونو په سرونو
ځان به خاورې نه کېږي غم د ياره که څو ډېر شي
خاورې دې پرې وي د تېغونو په سرونو

ښکلې به سر تپت کېږي ياره ستا په تصور کېږي
ډېر خاطر ستا د غزلونو په سرونو

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

۰
 بنه شوله دهره ږي انکار دې وکړو
 زما د واده عمر کار دې وکړو
 خلق ږي بنه ولم کوری ورته
 تاږي مخ پټ کړلو کذار دې وکړو
 د زړه زخمونه ږي بیا هله شمار
 که د دې خپلې خندا شمار دې وکړو
 زه لاشه نه وایم ږي داغ ږي پنه
 ته لافنه یې ږي دیدار دې وکړو
 خاطر زه له تانه چا وېرې یې
 وار به دې راشي که لږ وار دې وکړو

۰
 حکه ږي نن په سوزېدو تېر کړو
 ږي ږي پرون په مسېدو تېر کړو
 زما خوستا منزل مقصد دے اشنا
 زړه ږي له ټولو مړجلو تېر کړو
 دلسوزۍ مځکې ته تېر کړو
 زړه ږي عمر په لمبو تېر کړو
 زما دا تېر ژوندون زما خو نه و
 ټول ږي دستا په تلو راتلو تېر کړو
 ډار بیا د چاله تورو زلفر نه کړم
 یوځلې مړی راپاندي دو تېر کړو
 لکه د شمې بېکا ستا په طمع
 ټول انتظار ږي په سېکو تېر کړو
 زه ږي سپرې ته ودرېر زه یېمه
 ما د دیدن په رنگینو تېر کړو
 ژونده د عشق لوږې ژورې غه دی
 سري له واپو وکړېنگو تېر کړو
 اشنا دستا د بېکلی مخ په خاطر
 ما خپل خاطر په سرو لمبو تېر کړو

۴۵
○

زۀ يمه حيران د دنيا سترگو ته
 گوره کتنه نه شی د چا سترگو ته
 ستا د بنکلو سترگو بلا واخلمه
 مخ دې کړمه سترگو بلا سترگو ته
 راشه اهوچشمه لېسۀ شومه
 سترگې ې صحرا دی د ستا سترگو ته
 ستا ې خندنو سترگو ته گورمه
 دې شی لۀ واره ژبا سترگو ته
 داخو دې پۀ خپله اشنا کړی دی
 خله ې ډډل کړې اشنا سترگو ته
 ستا خندا برېښنا وه د فلک غونډې
 بيا راغله هغه رڼا سترگو ته
 تاجوې ارادې د راتلو کړې دی
 ښکاری ې رنگينه فضا سترگو ته

نن خوې خاطره ستا خاطر وکړو
 بيا به نه راکوې سبا سترگو ته

○

۴۴
○

خبر نه وم دې ثواب او دې عذاب ته
 خو تصوير وم ستا پۀ وروځو کې محراب ته

ما وې تل به خوشحالی وی ستا پۀ عشق کې
 اوس ې نه پرېږدی غمونه اشنا خواب ته

ستا د سرو شونډو آډمان خرمه راشی
 کله کله ې نظر وکړم کُلاب ته

يو زړه ې لري نه کړلو د مخ نه
 فکر يوېم د اشنا د مخ نقاب ته

نور يادونه ې پۀ ياد کې رانه وېشول
 يو دوه نه راځي ې کښه حساب ته

وايي زپۀ به زما هم داسې تک تور وی
 ې خاطر وکړم نظر سوی کباب ته

○

Scanned and pdf copy
 by
 Fazal Amin

۴۷
○

خوابه تراخه شور خوب و هسي نامه پاتي ده
د بدوشپي دي او د بشرو هسي نامه پاتي ده

ته رانه هېر يي خدايه هرڅه په دولت کړمه
د دعا کانو د بشرو هسي نامه پاتي ده

په سترگو ژاړو او په زېږونکني سره خاندواشنا
مه کړه کيلي د ژېږېدو هسي نامه پاتي ده

په ډېره مينه کني چې زه او ته پرې نږه پوهېږو
د هغو د خو او د شپې هسي نامه پاتي ده

چې په پلر کني به يي په زېږون باندې اوډکوي
د ستا د هغو انگر هسي نامه پاتي ده

سبا به وايي چې دخداي په خاطر راشه لږه
په ما خاطر کېږي د ژوندو هسي نامه پاتي ده

۴۶
○

ته چې رقيب ته اشارې کړې دا د مل ښه ده
ته چې دا غلي غلي کورې دا د غل ښه ده

کله يقين کړمه په دا چې مړود يي له ما
ماته معلومه ستا په سترگو کني د چل ښه ده

ته چې تپوس رانه مدام کوي چې څه لټوي؟
زه چې د لاس په سينه ږدم دا ي اول ښه ده

خاطر ته چې بېکا خوب کېږي د هجران ليدل
يقين ي دا د اخري ستا د اجل ښه ده

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin



لږ د نقاب لرې کېدل زده کړه
زما په لورې سم کتل زده کړه

په جار خندا به د قیاب پوهه شی
پټ په لېو کبني مسېدل زده کړه

اے زړه چې سم دا وارې ونه چوې
نکه تناکه تېر کېدل زده کړه

ته ما خاطر ته نصیحت مه کوه
ناصره مانه پوهېدل زده کړه



بېکا ستا په انتظار ې مې ستړې ټوله شپه
خندل راپورې ستړوچې سپوږمۍ راته کله کړه

ورته سر په زنگانه وم د وصال ټکي ته غلې
ما به کله کله بڼه کې چې بېلتون راته قصه کړه

شوېه منډه نظر سته چې هر ستوري به جاکې
چې د ستا په لور به تللو هغه ستوري به مزه کړه

ورسره به یې زړه وچړی کله شپه وچړی دا خطر نه
په ټپل ټپل وده شرخو وده یې ستا پوره کړه



Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

رقیبه په خبر راغلي د اشنا خبرې کړه
پرېږده نورې نورې بس هم دا خبرې کړه

خوبه ډکې سترگې زه د اوبنکو کړم
کلفامه راشه راشه دغه بیا خبرې کړه
نورې دا غم ترې د جفا خبرې پرېږده
کله کله يادې د وفا خبرې کړه
سبوري کله کيږي د ساقې په پېچانو
د تېلې مخاني او د مينا خبرې کړه
نمې شو د سترگو سپين د اوبنکو په سېلاب کې
بس زده راشه وایه د خندا خبرې کړه
په خود نه يم تپوس راځي مۀ کوه دده
اشنا ما لېونی ته د صحرې خبرې کړه

خاطره چې ونه کړې د بل چا د غم سودا
ديار د تورو زلفو د سودا خبرې کړه

ما په شوگر تا په خوبو تېره کړه
شپه ي سپوږمۍ ته په گيلو تېره کړه

بېکا راغلي شمع روپه اشنا
ما ټوله شپه په ورېدو تېره کړه

مينه د ستا زمانو زېږه سوزوۍ
هسې لمبه دې په ايرو تېره کړه

دا ما خاطر ستا له خاطر اشنا
د صبر شپه ي په سلگو تېره کړه



يا د شرابونه نشي و باسه
يا خو ترېپ زماله ځلي و باسه

يا يې د زړه رازونه مې لټوه
يا دې صحراته قافلي و باسه

څه لنډه تنگه دنياگي شوه د بې
زرې د ژوند لورځي شپې و باسه

د آشنا ياده نور يې مې تنگه
له دې سراي نه قافلي و باسه

اور د خاطر د زړه پې خونې شوي
سترگې دسترگو نه يې مې و باسه



د سحر باده دا ارمان يوسه
يوسه پې لوري د جانان يوسه

راشه ارمانه دا ارمان دې لرم
که چې خو ما سره د ځان يوسه

چې دې د ځن چمن تر بڼه شي
راشه د اوښکوي باران يوسه

نه چې مسکه شوې زما زړه ته بڼه
دا د غم نړۍ د جهان يوسه

خوبه زر راشه د آشنا سره
دومره خوراشه د اچشمان يوسه

لږ د خاطر کړه شمع دويه خاطر
بهار دې راوړه خزان يوسه



ستا لہ سپینہ مغہ زار زما زہر کے شہ
ہم داستانہ سپینے اوہم لرگے شہ

ستا پٹہ ژبہ باندی ہرہ ژبہ خوند کا
اے اشنا یا اپر پدے یا پینورے شہ

زہ او تہ دچا ژبا او خندا خہ کھو
زما او بیکي دي باران تہ پسرے شہ

اوس دنگل خني تہ لری شہ رقیبہ
یا پخپلہ باندی گل شہ یا ازغے شہ

زہ خاطر دي نور خاطر کولے نشم
اے رقیبہ کہ پوہ پری نو سپہ شہ

لکہ کلی لہ مسہو دکہ شہ
بانہ دانغ کرہ لہ اغزو دکہ شہ
چی ستا خودو زلفوتہ ہنغہ نہ شہ
زما خنگل لہ زولنو دکہ شہ
کہ یب ہر خو در سرہ ضد نیول
خو زما مینې لہ پینتر دکہ شہ
چی ی ژوندون لہ رنگینر نہ دک شہ
بیا پٹہ غصہ کبی لہ نشو دکہ شہ
بس پینجانی لہ زہ نہ وباسہ نن
وہر پرہ مہ لہ اشارو دکہ شہ
چی تا ی ہم کد ہوان تہ خیری ووی
ہم ستا کوخہ یی لہ توتو دکہ شہ
بنہ دی زہ تہ کرہ چی بیا بیانہ وئی
فضا زما لہ اسوہلو دکہ شہ
بدخواہ چی لاس پٹہ سینہ کپیدی درتہ
دخپر خانگی لہ اغزو دکہ شہ
خاطرہ یار دی پٹہ خبر کبی اوسی
تولہ درہ لہ سپینو دکہ شہ

د هجران په شپه ديوه په لاس کښې راغله
خداي خبر چي چرتک تله په لاس کښې راغله

رقيبان خو دې اوس ټول راله راتېر شي
چي يار راغې نو وسله په لاس کښې راغله

چي ي صبر اُميد دواړه پسې خور کړل
چي له ځانه خبرېده په لاس کښې راغله

چي دسترگو د سرو شونډو او د زلفو
تصوير ي يوه څېره په لاس کښې راغله

چي په تلوکښې شوه مسکي نوبيا به راشي
اے خاطره بس راځه په لاس کښې راغله

ترخو ته ي زېږه کيږي کله کله
په خوږو سره مې کيږي کله کله

د درد مندو نظر هغوله په کار دے
چي دلاسه دې بنه کيږي کله کله

چي اشنا دچانه ورک شي موکد نشي
پسې ځان مسې ورکيږي کله کله

بنکاري يار مرور نه دے اے خاطره
په لموکښې چي اوسيدی کله کله

بیا به سره گورو اوس خوانی ده درومه درومه
خوک کپی دومره غم خوریوانی ده درومه درومه

اوس ته ایلہ راغلی چي بس وخت دځنکدن شو
بیا راته گران پری آسانی ده درومه درومه

وې یې چي بازار یې د بناست دے گرم شری
هر شے په کبی ختله دے گرانی ده درومه درومه

زه او ته خاطر نور په ځه سره خوابه یو
مینہ خوهم دا پنبجانی ده درومه درومه

ستا د بنکی مخ شمع چي مېه شوله
جوړه په محفل کبی توره شپه شوله

راشه لږه واوره د آفت قصه
بس دے نوره زه کبی یې زه شوله

د پری وعدې بنی وی لې لې لې لې
اوس دې هریو کال راته وعده شوله

تا چي د خاطر خاطر ونه کپلو
بنه شوه دېره بنه شوه اشنا بنه شوله



کله چې په فکر کېني دستا شمه
لاړ شمه له ځانه خوبيا راشمه

ته که لري ضد زه خو پښتولرم
اوس در سره غرنګه پخلا شمه
خيال او تصور ته به سلام وکړم
زه که دخپل زېږد په تماشا شمه
تاوې شي د زېږد نه ستا دمخ لمبې
ګډې چې ستا د زلفو په سودا شمه
نورې دې د مينې لارې سمې کړه
خداي خبر چې کوم پلر خطا شمه
عشقه داسې ځاي لره دې راوستم
اوس به زه د ستا نه د دُنيا شمه
نن دې د پروڼ وه د داتلو وعده
نن څنګه په طمع د سبا شمه

دېرې غريو نيرې را ګتلي دي
لږه به خاطر ته په خندا شمه



شکر چې زه هم استاد ښېرې شومه
اوس دې چې زه ښکليه دکوڅې شومه

زه به په ځان څه وکړم چې راشي ته
واړه دې په طبعه کېني ذرې شومه

دومره درنزدې يم که څو لري يم
لري به شم نور که درنزدې شومه

نن خو دې خاطرې چې سبا نه وے
پوه دې زه د مکر په وعدې شومه





دلارې خاوده شرم د پېښوځني وتلې يمه
اشنا په تاپسې له تلوځني وتلې يمه

د آشنا مخه نورې سورې ژپ وکړه شي
نه خور د اور د اور او د اوږوځني وتلې يمه

په بنه بڼه به دې نه لږ ډېر نازېد مه اشنا
زېږې او سې پورې د بڼه وځني وتلې يمه

تاخو به نور ډاډه خندلې وې چې داڅه وشو
که په ژپ دې د کوڅوځني وتلې يمه

دغه داغونه يې دې بس دومره خاطرې وشو
نور دکرلو د تلوځني وتلې يمه



توبه څنگه تېرېږي په موبنيار باندې وختونه
ناپوهه سې تېر کړل په قرار باندې وختونه

هېچرې هم سخيان خود سبا غمونه نه کا
له شومانو نه تېرېږي په خروار باندې وختونه
دا تېر وختونه پرېږده له انکار سره چې تېر شو
ته راشه نور دې سم که په اقرار باندې وختونه
نه دے هسې کړم چې څوک په غم کېږي دروند بڼه کېږي
په هرچا باندې تېر شي په خپل وار باندې وختونه
کوږه دهغو په نه وکېږي نوره سودا نه وکړ
تېر چې شي د بڼه کېږي بازار باندې وختونه
لکه باد هسې تېرېږي وخت په روغ او په بيمار
ودرېږي نه ودرېږي په بيمار باندې وختونه
دمخ دې تصور کړم ځکه مخ يې داسې تور دے
خبر نه يې کړل تېرې په انکار باندې وختونه

ما څنگه به لېون کېږي د دنيا له غم نه خلاص يم
خاطر ما بڼه کېږي تېر کړل په خپل يار باندې وختونه





د ستا دخولې چې فیصله ماته شوه
نوده د نهه یې حوصله ماته شوه

شونې دې هسې رپېدلې نه وې
په نهه دې بله څه راتله ماته شوه
نورې ساقۍ څه جرم نه دے کېږي
تشله لاسه یې پیاله ماته شوه
که به عوض کبې یې هرڅه غواړې ته
دای په برخه رسېده ماته شوه
لاس یې واکه چې جامونو ته څی
ماښام خونې دے چې روژه ماته شوه

خاطر پرېږده دورو غوټوې
نوره زما او ستا ناخه ماته شوه



ما په مثال لکه پتنگ وکښه
ته دې دشعې غوندې رنگ وکښه

که یې کوثر شولونصیب د دیدن
بیا یې شهید د عشق په ننگ وکښه

زموکه بستر وی لېونو ته مدام
زېږدیه ته یې هم پالنگ وکښه

لکه چې څومره ستا غمونه دی ډېر
پراته یې ټول په زېږد زنگ وکښه

خاطر کېکول د کدا واخستلو
اشنا دیدن په ځان قلنگ وکښه





تہ خو وایہ زہ بہ خہ کرم
زہ کیہ لبونہ
خہ بہ کرم او خہ بہ نہ کرم
زہ کیہ لبونہ

تاخو وی آبادی پر پندہ، ماخو پر پندہ دلہ خہ دی
پہ صجر اچی کر خہ کرم
زہ کیہ لبونہ

چی اشا کرم ستر کی پور تہ بانہ ستا پہ لور دادوی
زہ کیہ لبونہ
زہ کیہ لبونہ

زہ خاطر در تہ حیم چی پہ خہ باندی راوین شوی
چی پہ خہ دی اوس و کرم
زہ کیہ لبونہ



له منزل لوند او دیوان کیتی (ورتہ) دے



نور زهر پہ خوب و کیتی دافسون مہ راکو
دا بس دے اشا نور دانہ چا ورون مہ راکو

تہ تل کہہ ستونہ خوبہ خپلہ اے اشا
سزاد رقیبانو پہ لمسون مہ راکو

چی خور و کپی وعدی نو سومرہ لاشی بی وعدی
دا دی وی در پاتی خور زبون مہ راکو

کہ زہ چری پہ خود دے نو پہ تاشد اکرم
پہ ستر کومالہ دار بیا دجنون مہ راکو

هر شوکہ زہ خاطرہ داشا اجل تہ مغ شوم
دکور مبارکی خوبہ ژوندون مہ راکو



له دیوان او منزل لوند کیتی مصرع داسی ده: هر شوکہ زہ خاطرہ داشا اجل تہ شوم

لورے دریاب د مینې نڅی پښه واپه زپه
شومه یاره بیا دستاغونډې پښه نڅی زپه

چې پښه خله کوی یوه او پښه زپه بله
دهغه سره به مینه کړې پښه خله زپه

سوی دنگ ته یې لږ وکړوده دلبره
ما نیولې ستا د حسن پښه لمبه زپه

بېکاستا پښه انتظار کېږي شمع رویه
د هر ستوری سره پورته یې خاتنه زپه

بیا یې خوب واپه تپو پونه او هېت شی
دهجران چغې چې وشی پښه وده زپه

یوغم نه دے چې یې وکړې اے خاطر
د هر غمونه دی کوه یې پښه ساپه زپه

خپکړې شوکباب پښه لخواوډ ولکېده
پښه ما دے یک تنهاکه پښه هر لور ولکېده

چې لرې در نژدې شوم د وصال پښه تمنا
د ستا د گنګروکانو پښه ما شور ولکېده
خپکړې تش گول دے راشه وکړه تاشه
د سو فریادونو ټنګ ټکور ولکېده
زپه گیه امید لند کړه پس له دې نور له وصاله
بېلتون دې خواتی مرګ شی اوس یې زور ولکېده
سپین مخ دې را بڼکاره کړه د نقابه لکه نمر
ور بل دې پرې د ور پڅو غونډې خور ولکېده

خاطره خدای خبر که بیا دیدن وکړې دياره
چې بیا د غمازانو داسې زور ولکېده

اشنا وې دا لږکی دی د خاطر داسرېلو
رقيب وې ما زیګر شوی په تن اوړ ولکېده

عکس دستا زما دسترگولہ زبهار نہ وئی
د زبہ لہ کورہ ی بہستون پہ یوکنار نہ وئی

داستا کوئی لہ زہ دروغ خان پہ خیال نہ دہہ
پی تاو راتاو نشی دستنی سوم نہ تار نہ وئی

اے شمع رویہ راشہ نور دغہ ضدونہ پر پرہ
پی پہ مین دی ہرہ شپہ انتظار نہ وئی

دستا د عشق پہ سمندر کبی ی ژوند وچوہ
پی پہ ربتیا خوشمندر وی دانکار نہ وئی

شہبی د اوبسکود خاطر پسی ایلہ زیاتی شوی
ہنکاری دستا د حوائی اوہ دشو بہار نہ وئی

داسی بلہ شپہ بہ پہ نصیب سرہ راہی
پہ عمر کبی راہی خود رقیب سرہ راہی

خوشحالہ وی پہ غم کبی ہم بہدادہ شامدم
را دروی خوشحالی دی دحبیب سرہ راہی

خوچی پہ تندی پی دازل لیکلی نہ وی
دومرہ زحمتونہ د غریب سرہ راہی

خندیبی اوگد پی پی سرہ کلونہ دسبا
نغمی پی د بہار د عندلیب سرہ راہی

نور خلق کہ رغی پی پہ دارود طیبیانو
خاطر تہ مرضونہ د طیب سرہ راہی

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

چي ڪٿي درته لڏ ڏيڙهه مڃر نه شمع
 دستا سترگي ۾ ڪوڄي د زبده نه وڃي
 خداي دي هغه وخت رانه ولي منجه
 چي ۾ ستا دديدن شپي د زبده نه وڃي
 ڪڏه سترگي نه ۾ وڃي دستا سترگي
 وي وڃي ڀل ڪڏه ۾ جرگي د زبده نه وڃي
 موده پس سره يوڄاي شريفي محفل ڪبي
 ستا بانه ۾ نن نڀري د زبده نه وڃي
 جمع زبده لره اشنا چي زده دستا ۾ ۾
 چرته زلفي ۾ خوري د زبده نه وڃي
 د مخ لري ڪره پلوزده دي لوڪي ۾
 چي ۾ ستا د مخ لمبي د زبده نه وڃي
 ترهني به دي رقيب زبده ڪي وچوي
 چي خاطر د معشوق د زبده نه وڃي

زبده ڪي ته وي چي دردونه خد دي
 دا پڏ ڪوڪل ڪبي دي تر ڪونه خد دي
 زبده پڏ بهوي وله شوڪ ۾ ويڻي
 وهه وهه دا سترگي ڪونه خد دي
 بس خور ڪڏه مخ د نر ڪلفامه د ستا
 دا د خورشيد قمر مخونه خد دي
 نه ده اسانه اشيانه ۾ د زبده
 لا دستم دي تندرونه خد دي
 دستا منزل دي دومره نور لري شي
 گوڏو ۾ سندو ته تيند ڪونه خد دي
 ڪڏه ۾ ذري ڪا نور نولا به بنده شي
 ستا پڏ فضالا وسعتونه خد دي
 چي مرور وي ۾ ۾ ساعت ۾ ۾ گوره
 چي وي پخلا نو بيا ڪلونه خد دي
 چي مرور ۾ پتيد ۾ ۾ خونه شي
 ماته پڏ غلا غلا ديدنونه خد دي
 دا پڏ خاطر ڪلفامه ستا دشونڊو
 وي پڏ خاطر دي ۾ مرورونه خد دي

کله دستان د خندېدو شپې دی
زما د اوښکو د شپو شپې دی

په دالند تنگ وخت کې چې حال وپوښته
دای د ژوند د تېرېدو شپې دی

په تا اختراوس د خوالو راغلي
دا ټولې شپې د پسرلو شپې دی

د بخت سپوږمۍ ته به راخېژې کله
اوسې د ژوند د محفلو شپې دی

دا زه خاطر درنه تېرېس کومه
د بېلتانه دې نورې خوشې شپې دی

خاطر د وینو غېغري وکړې
دای د ژوند د ختمېدو شپې دی

پې پېمان نه شي په بیا کېځي څه دی
پرېږده راوگوره په داکېځي څه دی

زما په اوښکو کېځي خندا ده د ستا
یاره د ستا په دې خندا کېځي څه دی

شمې د فن شپې نه سبا جوړه
سبا به مړه وې په سبا کېځي څه دی

زه دې بي سترې په تېرو نوکېلو
کله د ستا په دې کېدای کېځي څه دی

خاطره ته چې ماته نه شي کته
لږه دې پوه کېږي په ماکېځي څه دی



زماڇي دا مدام دغه دلبر ته سترگي دي
نورې نه ويخه سترگي که هر چرته سترگي دي

له هره دره ووتلي سترگي ې اشــنا
که وږې دي که تږې خودې ددته سترگي دي
ته تل راته موسپزه په دې عمر مه شه جوړ
نماخوهم کلفامه دې پرهر ته سترگي دي
د مينې سمندره سترگي غرقې ې کړې تا
وتلي ې له تا کله بهر ته سترگي دي
په اوښکوي کړه ستره وږه ونه ې د عشق
که گل ې د مخ رڼي خورشع ته سترگي دي
را وه چې خپري بڼه وه په وخت سترگه د سبا
نماخوهم ختلي دې سحر ته سترگي دي

خاطره که خو غواړي زېږه له تا د يار د بدن
نه نه شم ورکله زما نمرته سترگي دي



دستا په غم کښې خوشحالي پټې دي

په دې زندان کښې انار دي پټې دي

زېږه که ته ې زه لېوښت خونديم
د مخ سره زلفي رسي پټې دي
په خورو زلفر کښې راگوري په چل
په دې ځنگل کښې دې هوسۍ پټې دي
په کومو سترگو به بيا بيا درځمه
په اشارو کښې دې تېکۍ پټې دي
خاندې چې جوړې شول د زېږه زخونه
ايله په وينوي خوکې پټې دي
څه شو په ځله چې دې رخصت راوړو
ستا په نظر کښې تلې پټې دي
په سرو سرو کورم تورو سترگو ته دې
چې په کښې څه بلا مستې پټې دي
ستاله سينکاره ې ځواني شه لوکه
دېرې په خاورو کښې ځواني پټې دي

دستا په خيال زما خاطر شوايري

خو د اميد په کښې سپرغې پټې دي





زېږه يې که هرڅو رانه مرغه غواړي
مخ نه دے خبر چې مرغه زېږه غواړي

اے ماشومه زېږه ته رانه بڼه واټ
هغه رانه غواړي چې مانه غواړي
تل به يې پروا وي گپنگونو نه
څوک چې خپل منزل ته رسېده غواړي
زېږه او د نظر ځني دې خلاص کړمه
نور دې لا بڼاست راځي څه غواړي
هرسپه د ستا دديدن وې نه دے
داخو هم زېږه غواړي هم لجه غواړي
خبر نه که زهير شوم ځان ته کړان شومه
بد هم په کېږي وي چې څوک يې بڼه غواړي

خلق پرې تېر شوي له سرونو نه
خُله ورته خاطر په تشه خُله غواړي



نن خوماته هسې بله دنيا بڼکاري
تاچي نه وينم نرځله دنيا بڼکاري

تنک کولک يوه دنيا شي چې ته ياد شي
بي تا تنکه لا کولک دنيا بڼکاري

بي له مانه هسې کله صحرابڼکاري
بي له تانه هسې کله دنيا بڼکاري

چې په هجرو وصال نه په کېږي پوهېږم
داوستا ده که يې خپله دنيا بڼکاري

هيڅ خاطر دې خزان ونه کېږو خاطر
څنگه خبره او بې کله دنيا بڼکاري



ما وي نن به ي زېږه وچوځي خو در دونه دي تېرېږي
 پرېږد ده خه کړي تېسونه خو وختينه دي تېرېږي
 جوړې تا اوده کړي د راتلو زما په لوري
 نن ي سترگوته د وېاندې مثالونه دي تېرېږي
 جابانه زه ي زغله شم که وي دستا د لاسه
 هرڅو که ستونه طوفانونه دي تېرېږي
 ستا د حسن په بهار کښې ياره نورې رنگينې شته
 د دهر په خاطر باندې غمونه دي تېرېږي

له منزلونه او ديوان کښې د الغظه نشته چې مصرعې يې يې معنی کړې ده

زما زېږه او دستا سترگې سره پېږي
 نور به بدکا چې په دي منع کښې ځاېږي
 که خبر نه را کوي خبر دے ښېږي مه کړه
 مښ زېږه ي ستا له مينې نه صبريږي
 که دي غم په ما انبار وي پروا نشته
 دکلونو لاندې ځانگه نه ماتېږي
 چې ي ورته اشنا وايي خغه شوې؟
 زېږه ي ښه شي په کړکېل کښې نه ځاېږي
 زه خاطر داسې هېت ستا د راتلو کم
 که پانه چې په ونه کښې رپېږي



د وخت د کذارونو ډې داغونه نه جوړېږي
زما سره سپرلي ستا کلونه نه جوړېږي

يو ځلې ښې وران کې ستا تصوير رالېشنا
عم مغي زما هغه فکرونه نه جوړېږي
رافي شه د يار غم د دُنيا د غم سر
يو کور ډېر د زېږه په کېنې بېرونه نه جوړېږي
اے زېږه ته راته وايي چې يار راشي څه به کړو
لځوبه ځنې وېاندې تعبيرونه نه جوړېږي
زه خو ښې اشنا لاد پخوانه لېږنه وم
د عمر لېږلو ته زغېرونه نه جوړېږي
زه تاته په قدم کېنې او ته ماته وې ولاړه
زما او ستا په منځ کېنې پېغورونه نه جوړېږي

خاطره يو ويځ نه ده نن زېږه جوړ او سبا وران
چې ډېر کوی غمونه هغه زېږونه نه جوړېږي



څه چې پرې په ما زما د يار سره جوړېږي
خبر دے زما زېږه د انتظار سره جوړېږي

کله په يورنګ شې بيا سل ځل په بل انداز
سل ځلې ديدن د خپل خپل وار سره جوړېږي

وګوره واپه څنگه په سترگو کېنې اقرار کا
بس خو د يار شونډې د انکار سره جوړېږي

څه په خاطر کېږي نن د بنکليو په صفت
هغه وخت راغلي دے چې دار سره جوړېږي



وی به ی گواه سبا دا سپین سپین دیوالونه
دغه تور لوگی چې د دیسو نه پاتې کیږی

یاد ی د دنیا له یاده مخکې مخکې ددی
څنگه به دستا د یاده د نه پاتې کیږی

باده د پلټون چې ی پلوری بیا رانه شي
سترگې ی د یار د تماشو نه پاتې کیږی

زېږه له ی دارو دی او کجل ی د بصر دی
خاوري ی خاږه چې د پښو نه پاتې کیږی

بیا راغله شپه او ځلند ستوری یار راغی
بیا به ی خاطر نن د خوږ نه پاتې کیږی

له دواړو کبې مصرع داچه ده : خاوري دې چا نه چې د پښو نه پاتې کیږی

په ځانګړي توګه د پښتو ژبې د ادبياتو د پرمختګ لپاره

نور به ايله څه د لېون نه پاتې کیږی
ګوره یی یوکر دې یی د پښو نه پاتې کیږی

زېږه یی چې اشناد ستا د تلر نه پاتې کیږی
خود به راته غم د خوشحالي نه پاتې کیږی

پېچې ی د زېږه د لمن ورژېدې لارې
غم دې پټ کبې دېرشو د نیو نه پاتې کیږی

ننه بلېده مې اور دمخ دې دا ی زېږه وه
ګوره چې به سکور د سرو لمبونه پاتې کیږی

تا چې په کې وېو د عشق بوتلم زېږه
څنگه مې لارې د پندو نه پاتې کیږی

په ارمان د ناداني شي ډي موبنيارشي
خوشحالي او خوب يي ورك شي غم يي كارشي

تخت و تاج او بادشاهي يي په كار نه وي
په ارمان د روح صورت شي ډي بيمارشي

په توبه باندې ډېر بډېنكاري ډي زېږشي
بډېنكاري ښه ډي په خوالي كېنې توبه كارشي

لېوني په كاپو لگي ورتنه خاڼدي
دهوښيارو ځنكدن په يوگزار شي

خپله غمه د يار غم يي لږ مېلمه ده
تابه وكړمه وار وكړه كه ډي وار شي

ته ډي خپلي سترگې وكوره ډي غه كا
د خاطر زېږه به څرنگه قرار شي

سترگې ډي كړه بړندې ډي وختونه وارخطاشي
زلفي كړه پرېشانې ډي كېدوننه وارخطاشي
خو به كړي وعدې راته دفت او د سبا
ډېرې شپې وعدې كړه ډي خوږونه وارخطاشي
زه درته له ډاره په محفل كېنې كته نه شم
سترگې ډي راواړوي نو زېږونه وارخطاشي
عقله ډي يي ووينه زلفي تار په تار
بس خويو كړېوان ته ډي لاسونه وارخطاشي
دومره اې زېږيه ! ځان ته مه ښكلوه ښكله
وبه چوپي له واره كه دردونه وارخطاشي
غله سره د مينې په محفل كېنې ډي يوځاي شي
زېږونه وارخطاشي ډي رنگونه وارخطاشي
مل ئي كړه د زېږه ډي كه په خله نه بيانېږي
داسې ادا وكړه ډي دا دونه وارخطاشي
حكه زه خاطر ډي دومره وصف كېم اشنا
پرېږده ډي د خلكو درته زېږونه وارخطاشي



چي بي روڊ دے دلچرپه پڄانوشی
سودني کله بيا دلچرپه پڄانوشی

خوچي خداي را کپه نه وي نوبه ٿاڻم
دخبر فصلونه تل پڻ بارانوشی
که دستا په نوم بدنم یم پروانسته
لهوني غبوننه تل په لهونوشی
نه دستا لهونوسترگونه دار نه کرم
که خويونه دي دسترکول لهونوشی
هغه شپه چي ښه زلفي په لاس وي
دغه شپه د سپيلني د وځاند ښووشی

چي دنډه کور ته دي راشي پروانه کړي
له خاطر خاطر تل د مېلمنو شی



له کله دا دواړه شعر ونه منزلونه کښي نشته

له دواړو خاطر کښي د امصرعه داسي ده : چي دنډه کور ته راغله وي سږي



د دي دنيا نه چي تکلان ورک شی
غږ د بلبل به په بوستان ورک شی

دا ته چي ژاږي ستا ډله څه نه ده
که درياب کښي چي باران ورک شی

هو مره دي سود په لهونوب نه کږي
چي په منگل کښي چي گرېوان ورک شی

خو به لېږمه ستا ورک شوي پلونه
چي د خاطر په کښي چشمان ورک شی



وہا ندي بہ ٻي دا وي چي کا تہ بہ شي
اوس چي پتہ ژوند پرہ شوم وایم خہ بہ شي

وایم ستا بہوتہ د زخی زږ نہ
بس دے کتہ وی داسي نو ساہد بہ شي

نہ ومہ لہ داسي جداني خبر
ما وي پتہ ساعت کي تله راتلہ بہ شي

وي کي تپوس چي راخہ خہ غواڀي
ما وي چي کتہ راشي نو خوابدہ بہ شي

ستا د حسن شمع او دا شوق زما
نہ ٻي پر پردي دواہ سرہ مرؤ بہ شي

هر وخت چي ژپا کي خندا نشته دے
نہ خود خاطر اوبہ اوبہ بہ شي

ستا چي خودي زلفي گونغي راتاوشی
زما د نہہ خني رسي راتاوشی

پتہ مرہ پرہ لوپتہ کي تاوشی
لکھ ویرانہ برہ بوکہ راتاوشی

نہ بہ ٻي بيا کي لہونے دغرونو
نہ بہ دا ستا سترگي موسی راتاوشی

پتہ زہ بودي خوبہ وانہ ویم لہ تا
نہ بہ خاطر ستا لہ خواني راتاوشی



راشد په کوشو کښې د جرگو خبرې نه شي
چرته پې په مونږ کښې د پردو خبرې نه شي

د پرو شپوله راشه پې له يو بل نه خبر شو
ياره په يو شپه د ټولو شپو خبرې نه شي

وايمه له ځان سره پې دا به ورته وايمه
را پې شي آشنا په حوصلو خبرې نه شي

زه اوتنه پې ووينوله ورايه سره پې شو
چا وې پې په سترگو کښې د نه خبرې نه شي

ياره ستا د هجر او بدو شپو شو کړه کپه يم
کوره پې ي اوس په اسوېلو خبرې نه شي

خداي خبر خاږه زه بيا چرته ته بيا چرته
پر پرده اوس په تلو کښې د راتلو خبرې نه شي



خزان لارې شي بهار راشي کولان خوشحاله شي
بلبل يې د چمن وي بوراگان خوشحاله شي

نن خومه راگوره مخ دې بل خوا واپور
پر پرده پې ناپوره د قبان خوشحاله شي

شمع پې بليزې د محفل د پاره ځاندي
زېږه کښې داسې وايي پې عاشقان خوشحاله شي

راکړه جفا کافي، ستورنه کله غمونه وي
زېږه د خاطر وچو خو پې خان خوشحاله شي



۹۵



زہدہ پُہ دے نڈ دے پي ناولے مغ دے
پي کوم پي خوبن شی هغه بنکے مغ دے

مغونہ دہر دی خودا مغ پي خوبن دے
واللہ یہ تہلوکني وتلے مغ دے

پرپر دہ پي او بنکي پي بھیري پُہ مغ
دا بي گناہ جانان رتہلے مغ دے

خُہ وشوتا کہ دیدن بندکرو پُہ ما
خاطر پُہ زہدہ کني ستاسالے مغ دے



۹۴



دا ستا پُہ سترکونکني بدخُہ پاتي شی
رقيبہ یار کہ پي پُہ خُہ پاتي شی

سترہے مزدور سحر وختی پاخبري
پُہ شوکيرو مین وودہ پاتي شی

یو خُلی نیغ پُہ دے لار تہر شہ آشنا
پي دے کا پُہ واپہ کاتہ پاتي شی

افسوس پي ستا پُہ خیال کني خُہ بکارہ
دغہ ارمان بہ پي پُہ زہدہ پاتي شی

وستایہ دہر د یار تراخُہ خاطرہ
پي پُہ کتاب کني دے خوابہ پاتي شی





خوب خو يو د مينې په ترخو کښې انتظار دے
بشکې تماشه په تماشو کښې انتظار دے

ستا لنډو وعدو چې په ما خوسره اوږدې کړې دي
بنه دے چې د ژوند په ورځو شپو کښې انتظار دے
مۀ کړه ضبطه مه چې راله اوښکې وچې نه کړې
ورپړې دې د چا په دې شپو کښې انتظار دے
تا چې د وفا پلو په ما باندې ونۀ نيره
ما ته څۀ د هجر په غرمو کښې انتظار دے
لاړې د اُميد د زړګۍ شنې پاڼې ي وچې شړې
بيا د رته سپرليد په راتلو کښې انتظار دے
ما وې چې کۀ نن نۀ وي سباله به دې خوبه شي
دېر ي درته کهي په اسرو کښې انتظار دے
کله به شي ستا د حسن شمع راته بله
گران راته د زلفر په تيارو کښې انتظار دے

بنه ده چې خاطر دې دومره مخ ته لا کتلی وو
بشکيه ستا ديدن په سرو لمبو کښې انتظار دے



څوک چې ستا د گرانې مينې طلبکار دے
هغه کله لۀ غمونو نه وزگار دے

ستا سپنکار زما په سترگو کښې غريزې
چې په کوم لورې زۀ کور مه بهار دے
د منصور خروغسې نرم دے په دنيا کښې
کۀ يقين دې شي نو هر عاشق په دار دے
خندوی ، تغيروی چې ي ستا مينه
بس هم دغه ي خزان او هم بهار دے
دا رقيب دې څۀ په مخکښې مخکښې کيږي
بس دستار باندې هر منت گزار دے

کۀ دې يار لۀ سترگو ووتو خاطر
خپل غزل مخې ته ونسه دا يار دے

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

مياشتنۍ غنچه پېښور

آگست ۱۹۹۰

ما وې خان راته اشنا دستا په څېر دے
دې وې وروستو به ته پوه شي څه وايي څېر دے

دې وې زېږه کله څيرې ستا زما په زلفو
ما وې ستا هريو کلې ورته کاوشېر دے

دې وې زه يم هوسې په مېرو روڼه
ما وې زېږه زما د لوږو غرو نو شېر دے

دې وې بيا ته مخ بڼکاره کپه کله پښتون يې
ما وې هر پښتون پخوا له سره، تېر دے

ما وې زه خاطر دې هر وخت يم په طمع
دې وې راشه دلته کېنه غم يې ډېر دے

خدا يه غومره يې وفا زما دلبر دے
چې له غمه يې زه مرم په ده اختر دے

د هجران د لاسه شب و روز ژېړېږم
ځکه داسې يې په اوبڼو کړېوان تر دے

يا خو زه ودرته نظر کولې نه شم
يا خو دے ډېر په لمر کې زوږور دے

اوس يې سود په بل بشر د زېږه نه شي
چې ليدلې يې ديار بڼکله بشر دے

تور بانه د يار د غشو په مثال دی
چې ویشلې يې زما د زېږه سر دے

درېغه زه خاطر خو پوه په پيل قصور دے
چې په څه باندي زما نه مريد دے

شايد چي حسن داشنا ي دلبر نه دک دے
 د زپه جهان ي دلگو واسو پلونه دک دے
 خوبنه ي ستاپه بهنو غشوره و يشتنه د زپه
 گنتي وطن خو هسي ياره د ازغونه دک دے
 دستان نصيب شه خوشحالي د بي غمي خوبونه
 ز ما د خوار غريب نصيب د شوکيرونه دک دے
 نمر مغي مخ ته ي له ورايه ناخبر کتلي
 نن راته حکه داجهان د پلوشونه دک دے
 راشه کلونه گواهان دي په صحرا کبي ز ما
 چي ټول چمز ز ما د او بنکو د شپوننه دک دے
 د احسرتونه د اغمونه تنگ گوگل زپه کيه
 له دي خو کور بنه دے هر خوکه د تيارونه دک دے
 زپه ي يوه دلبروتوب په کبي سوداگر له
 بازار د حسن خوله د پرو تماشونه دک دے
 همدمه مه را يادوه داتري هيري قصي
 ز ما زپه خو وختنه لا دکيلونه دک دے
 ز ما خاطر ي له شکونه له فکرونه دک کړو
 د مخ کتاب دي راله راوېه د قيصونه دک دے

تک تور سوي دستا سوي و د بل دے
 چي دي اور د بنکلي مخ تري لاندې بل دے
 چي خوځم په مخکبي لا منزل زياتيري
 اشناستا دي منزل څنگه منزل دے

چي ي شک په کومه لار دے سودائي شوم
 نور ي هېڅ موندل نه دے خوستاپل دے

چي اشنادي په کبي اوسي اے خاطر
 خپېر وگېنه حرم که خوشدل دے

ستا پڻ انتظار ڪنهي ماته ڪال ڇڏي ڏي
دومره لا مانده نه ٿي ستا خيال ڇڏي ڏي

سوزي هم هغه ڇي پري بلي پري اور
خاندن لاءِ اشنا تاته دُغال ڇڏي ڏي

تاکه پڻ شال ڪنهي پته وليدم
بيا به داسي وائي ڇي مثال ڇڏي ڏي

زڏي هريو غم د زباني داغ ڪنم
ماته لا دستا پڻ جين خال ڇڏي ڏي

ما خو درته وڃي ڏي پري ڇي مڙه ڪور
وگوره خاطر اوس ڏي حال ڇڏي ڏي

ڇومره ڏي پري پڻ زباني باندي ڇي غم ڏي
د آشنا سود به پري نه ٿي وائي ڪم ڏي

زڏي ڇي هسي پریشان او سرگردان یم
هر يو غم ڇي لکي ڏي پيچ و غم ڏي
دهجران د لاسه شب و روز ڏي ڏي ڏي
راشه يو واري پڻ سترگوي توڊ تم ڏي
هغه خاوده ڇي دارو ده ڪڏ ڇا راوپه
پڻ ڪوم ڇا ڇي باندي ڇي ايبي ڇي قدم ڏي
ٽول عالم ڇي ڏي هر صفت د سخاوت ڪا
ڪيله ڇڏي ڪم ڇي داخيل نصيب ڇي ڪم ڏي
زڏي خو ڪه هسي شوم پڻ خندل ڇي
خلقه ما او پڻ جانان ڪنهي ڪوم يو ڪرم ڏي
ڇي دلبري پڻ ڏي ڏي پوري نن خاندني
نو وڃي شوم ڇي دسترگو ڪله نم ڏي

حکيمانولرہ مڙه درومہ خاطر
د يار شونڊي ڏي پري ڏي مزه ڏي

چي لب نظر ي دبصر پاتي دے
جو پي منزل ته دهر سفر پاتي دے

شبهه كه ابد ده دخورو زلفورده خو
وار دي دسپين مخ د سحر پاتي دے
زار دي دميني دلبو خنج زپه
لاي په مينه كني خيگر پاتي دے
تپوس د شپي وكره كه وكره يقين
ستا انتظار رانه سحر پاتي دے
د انتظار ديوي چي تنه نه شج
اوس خوشبه تيره شوه سحر پاتي دے
ماخورد ستا په سر وطن گهلو
خبر شه اوس رانه خيبر پاتي دے
زه او انكار له تا په كومو سترگو
لاي دتن د پاسه سر پاتي دے

زه د بهار په خله رخصت خنكه شم
ديار خاطره چي خبر پاتي دے

چي زپه ي ستا په تور دے په بل تور ي پېرزونه د
نظر ي ستا په لور كه ي په بل لور ي پېرزونه دے
اے مجره چي ورا نه نه كهي دا دنه كي خونه
ارمان په كني د يار كه مه په كور ي پېرزونه دے

دا نه چي هر بنا هست باندې شېدا دے زما زپه
د ستا په مخ دي سوزي خوپه اودي پېرزونه دے

په غېر ستا د معفل خني ي نه شي خه كـذـرـان
در دروي به خاطر خوپه پېخور ي پېرزونه دے

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

دخان سپنکارولو کښې مسکې وې ما ليدې
زما د زېږه پټه سولو کښې مسکې وې ماليدې

پرون ې څه پرواه ستا پټه گزار نه وه صنم
زما پټه زېږه ویشلو کښې مسکې وې ماليدې

شاهد ېې وه درياده حېراتيا ېې هغه وخت
اين ته پټه کتلو کښې مسکې وې ماليدې

خفه يمه پټه ډاکه بنه ېې ستاله سېې کړم
دقيب ته پټه وېلو کښې مسکې وې ماليدې

لبان دې لکه پاڼې انځنې دې سره کولونه
سحر ېې ته پټه کلو کښې مسکې وې ماليدې

خبرې پټه غصه کښې کېږي هم د چا خاطره
اشنا ېې پټه کتلو کښې مسکې وې ماليدې

سپنکارولو دې چل ېې د خندا زده کړې
زما چل د ژبا زده کړې

پټه لنډو پلرونو به ېې څنگه ځمه
ما خو تل تک ېې د صحرا زده کړې

نن دې ونه وې پټه وعده کښې راته
هره وعده کښې دې سبا زده کړې

خاطره طمع د وفامه کړه
اشنا خو يو چل د جفا زده کړې

ز ما د اُمید و نو و دُ شپې و غزېدې
هر شو ستاد منزل کُمرچلې و غزېدې

اوس چیرته ترېنه لږ شم لېونې چې کومه یار
هر چای کښې یې د زلفو زولنې و غزېدې

نمر مغینه اوس دې سې لارې ماته کړې کړکې
نظر کُستاد مخ پرې پلوشې و غزېدې

چا هسې داسې ډوې چې خاطر کړو یار پخلا
په دې د رقیبانو جنازې و غزېدې

اشنا یې فن لیده تېرې وعدې را یادېدې
دا وصل کُمرچلې و، چې کيلې را یادېدې

بس وده یې ستا ارمان په زېږه کښې نور ځه وده
دا نه چې ماته نورې مرچلې را یادېدې
منم چې فراقجن به نور سبا را یادېدې
له ما چې اشنا لږه ماته شپې را یادېدې

کُمرچلې شوي، نو یاد لږه چې هر دې شم بنه
پخوا یې لا په زېږه کښې اوسېدې را یادېدې
وم دومره لېونې ستا د پرېشانو زلفو زده
چې چرته خو به خاورې یادېدې را یادېدې
ز ما د زېږې یاد شو د مخکې نظر سره
په هېڅ نه هرېدې هم داسې را یادېدې
دا نه چې اوس چشمه اوس یې غټې ستا پم زده
د ستا خمارې سترگې لا وېرې را یادېدې

بېکا چې شمع دویده هر ځه هر وده خاطر
د ستا د محفل بېکې تماشاې را یادېدې



پوه شومه په دې چې په کنځل کېږي څنگه ښکاري
وخانده يوځل چې په خنډل کېږي څنگه ښکاري

ستا د تصور په يوجونگره کېږي اوسېږمه
ته خو راته وايه په محل کېږي څنگه ښکاري

شومره به په باغ کېږي ته په غټو وي خپل ځان ته
گلله د آشنا په سره منگل کېږي څنگه ښکاري

سترگې يې په ما کېږي دې چې کورمه هرچا ته
نن راته اے شمعې په مخل کېږي څنگه ښکاري

تابه په ائين کېږي ځان ليدل په يورنگ وي
راشه د خاطر په مرغل کېږي څنگه ښکاري



چې ښکلي وي ، وخندېدې شونډې
خود به د سترگو خوښېدې شونډې

دا ته چې لارې شونډې هېڅ ونه وي
بس که په تابه يادېدې شونډې

سترگوله زه که قسمونه ورکړم
زېږکيه ته کله پرېږدې شونډې

شول جوابونه د خاطر نه خطا
په کشمکش کېږي رېږدې شونډې





اے گلہ! چي ستاڳي د خندا نه سترگي لاهي
نو خود ي لري، بري دڙها نه سترگي لاهي

نڀڪيه! پس له دي به يي دستاڀه سترگو کورم
نظري وڌ اشنا، چي لاپ، زمانه سترگي لاهي
هم داد ي بددگه شوه مه کړه پار له راهزنانو
اے گلہ! و دوستو وږاندې ي له تانه سترگي لاهي
ما وي چي که وږگوري نو اوس بيا مخ پتوي
نو کوزې ي گريوان ته له حيا نه سترگي لاهي
يو بل ته په کانه شراو په زبونو زلزلې وي
محفل ته چي ته راغلي دهرچانه سترگي لاهي
لب راشه شمع رويه! لږې وگوره چي څه شوم
دستاږه تماشا کښي ي له ځانه سترگي لاهي

نوخه شوکه مړې د خاطر سترگي په تانه شري
چي ډېرې داسې وېږي له دنيا نه سترگي لاهي

که دې دا زلفي په لاس راغلي اشنا بيا به څنگې
که زه عادت له دې بلا سره شوم بيا به څه کړې

درته کيڼه نه شم حېران يم داشنا سينکاره
تاي چي داسې په اشنا وکړل په ما به څه کړې

څوبه ښېرې او دا دېنه تل ته ماته کوي
چي ښه پېرزو نه وي دعا هغه اشنا به څه کړې

چي څه يي کړل هغه يي ټول وکړل په تا خاطره
وايه چي تاله په لاس راشي په اشنا به څه کړې

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

لکه مجنون غوندې گرځم په بیا بان درېسي
وایم په خله لېلی لېلی څیرې کړېوان درېسي

نه شوم خبرزه د وصال له خوشحالي نه چرې
لکه وحشی کړمه غمونو دهجران درېسي

نه دې آشنا یم نه چې بیا راته آشنا ووايې
پرواې نشته دے په تان کړم خفکان درېسي

چې ته بیا نه وایې په ما چې ته شېدا نه یې ته
که د کمروې گزار نه کړو خپل ځان درېسي

په حال خبرشه چې نژدې رانه شي خواله زما
چرې په لاس کړنې خاطر د قیام درېسي

دېره خوشحالي بڼه نه دو بیا رانه مېرېرې
کله کله غم را کړه تل چې یی یا دېرې

زه دې یم لکه پتېدے نه شي رانه شمې
خدا پرو د رڼا نه په تیارو کې بڼه بنکارېرې

ماته د آشنا د وعدې مریو ځای اشنا دے
اے وږیه نظره ته په هېڅ هم نه مېرېرې

ستا به د خاطر نه وی په زړه کې څه تېرېږي
دوسره بې پروا یې چې په مخ کې یې تېرېرې

له "منزل نده" او "دیوان خاطر" دواړو کتابونو کې "تا د لیکل شوي دے" چې خیال مبهم کړی

چي دسترگو دی بنکار زنی زما سترگی
چي بی نه شی کهے پو بستی زما سترگی

زبه کچکول کهمه داو بنکوپه زنجیر کبی
چي درگورم شی نمزنی زما سترگی

مرک ژوندون دے لب راگوره دن پوره
در نه غولای جو پو بستی زما سترگی

دهرچا دی دیدنونه مبارک شی
ویني ستا د پیرزویني زما سترگی

په ژها باندي خونه شی چي زه ژا پر
دکي ستا د در لاسني زما سترگی

ستا دسترگو کهی خاطر چي نه درگوری
هسي نه چي دی دارنی زما سترگی

راشه اے ماہ تابان په توده شپه کبی
یم تر زلفو پریشان په توده شپه کبی

له تکر و بی پروایم ستا په عشق کبی
لکه بحریم روان په توده شپه کبی

په خندا ی ستا قسم وی شمع روپه
خو به کهمه داگریان په توده شپه کبی

زه خاطر دستا د زلفو نه دار نه کهم
مالیدی دی ماران په توده شپه کبی

خود دهرې يوې کوچې شوې زما سترگې
چې دستا سترگو ته غلې شوې زما سترگې

دستا چې نه وينم دا توډې سترگې
په کارې نه دی دا پوډې سترگې

نه به يې د بل سترگو ته پورته نه کړم
دستا په پل يې دی نسکورې سترگې

ساقی دستا پمانه خه کومه
چې داشناي دی مېخورې سترگې

خاطره ژاړه له هجرانه سره
په تصور کېږي خبرې کورې سترگې

ستا منزل ته به د زېږه په سترگو رسم
په تلو تلر کېږي مرحلې شوې زما سترگې
خه زو خونه پرې دگرم او ښکو اوږې
په ژبا د غم پځې شوې زما سترگې
چې سبا بېکا يې ستا په درکېږي فيم
خود دهرې يوې ناي شوې زما سترگې
بيا يې هغه خپلې سترگې خپلې نه کړې
چې له خانه نه په دې شوې زما سترگې
اوس په دم کېږي د يار زرخل ديدن غواړې
د اول نه ډېرې ښې شوې زما سترگې

زه خاطره په ترخو زېږه اوس عادت کړم
چې په تا باندي خوږې شوې زما سترگې

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

○
 ڇي اشاري ڪري ايسار ٻڌم وٺي
 ڇي پنهان ٿي تيار ٻڌم وٺي

پڻه يو ساعت ڪٽي ڇي بيا بيا ٿڌي
 ڇي اوس ٿڌ ٻڌم قرار ٻڌم وٺي

در بخت ڇي مڙي دستم نه وڙه
 ڇي نه مڙ ڪٻڙم ازار ٻڌم وٺي

نور به دي غم وڪري ٻانهه به خاطر
 قبول دي پر هر ڪر مه وڃي ٻڌم وٺي

غم وڃي سترگي ڇي پڻه تا باندي خوبدي شولي
 چاته پورته نه شوي ڇي دستا پڻه لور ڪٻي شولي

گويو دا گريوان ڇي وحشت غمگه تار تار ڪٻل
 نه شلي پڻه دستا د زلف وڃرنگه حلق شولي

ما خوب وٺل ڇي دستا خله ڊهره آسانه ده
 ڪرانه شوله حڪم دومر خلي ڇي راپسي شولي

اوس هم ستا دميني افسانه زما پڻه شونڊو ده
 جنوري افساني ڇي پڻه نڀڪوتي ڪٽي ورستي شولي

سترگي د خاطر ڪه ستا پڻه سترگوتبر وتلي دي
 گورمه دا بهدي ڪه زما په حقله بني شولي

تابه ڪتو غل چرته خاطر ده ورڪ شوي زپڻه
 نه گوري ڇي تاته داشنا سترگي بس غلي شولي

تہ بہ پے زہد کبی مالہ خٹہ راکوی
کہ راکوی مالہ بہ زہد راکوی

منع بہ نہ شمس تالہ درہ خنی
پہ دے دے نہ کھٹہ نہ راکوی
خٹہ لوی اختر دے دھوانی تہر کھلو
تہ بہ لاسونہ ماتہ بنہ راکوی
داسی چل وکھہ پی ہیر وود دہم
سبا بہ بنکلیہ یو لمبہ راکہ
دا خوشحالی بہ ماتہ خوک راکوی
پی تول غمونہ رالہ تہ راکوی
پی ہوند او گوہ دے کرم نومالہ بنہ
اوس خربہ ہر خٹہ پے کالہ راکوی

ضد لہ خاطر سرہ مہ کھ تہ
کہ یو اوان رالہ پے خٹہ راکوی

اوبنکی نہ کمیری خوردا ماتی شوی
تا چہ خندا وکھہ نورانی شوی

خوخلی د اوبنکوسرہ در غلم
دا خٹکہ جرکے او ننوائی شوی

خو بہ گوری ستا سترگی زما سترگی
لری دے وی خپر دے ہو پی زانی شوی

تا پی د خاطر سرہ خٹہ کھی دی
خپر دے اشنا دای درتہ پانی شوی



مرخوکه ۾ دنهه قرارولوله راڻي
پوهنيم ولي نه ڇي قتلولو له راڻي

بلبل کړي د ټکل وصف که بهار وکی که خزان
بورل ته خو ږي بس یو بنکلولوله راڻي

غمونه د اشنازه اوس په هېڅ نه هېروم
اے غمه د دنیا که هېرولوله راڻي

ارمانه د اشناشه د اشنا سره مېشته
څي زېږه ته د خاطر ازارولوله راڻي



ته ما ستا ډلي یو په سله نه ږي
دا ته زما په وینا ځله نه ږي

که څوک خپل ځان درته زړې زړې کا
خپله کوي ته د چا خپله نه ږي

دا ته خرچرتنه ږي څي نه ږي نه ږي
هر وخت زما سره ته ځله نه ږي

خاطر به هم په تا اعتبار کوي لا
ته خوم هغه ږي غځ بله نه ږي



سنڌي

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

○
داسي راتہ ڪوري لکہ نہ ڇي راتہ ڪوري
نڀ ڀ لہ زہڪي وڻي ڪاڀہ ڇي راتہ ڪوري

ڪلہ ڇي دزلنو وري لڙي ڪري لہ مغہ
شي دي پلوشي بشڪلي ٻانڊ ڇي راتہ ڪوري

هغه وخت لب ڊيروڪ تہ ڇي مخ راڻي پڻ ڪري
داسي معلومي پڻ لکہ بنہ ڇي راتہ ڪوري

تہ زما د زہہ نہ دخيل حسن تپوس وڪڙ
زہ بہ درتہ ووايمد خہ ڇي راتہ ڪوري

نن خوي خاطر وڪڙ ڇي مہ راتہ را ڪوبہ
زہ درتہ ڪيتہ نہ شمع تہ ڇي راتہ ڪوري

○

تل به پنه هر چا داسي کي پري په داسي خلقو چي اعتبار کا
له خپله خانه چي خبر يي کا له کپنگو به يي کذار کا
د بنکلو مينه يي وفا ده
زه به يي خه در ته ستايمه
کرانه اشنا داي سزا ده
زه چي په تا مښېدمه
خاطر خومه وے درکلي اوس يي ژوندون اخته اوږد
هغه چي تا ورته خندلي زه يي دنوري خندا توږد
زما د زهه خوښه ژبا ده
حکک يي نه قرارومه
کرانه اشنا داي سزا ده
زه چي په تا مښېدمه



له دراهه خايه د (له) په خاي (دا) ليکله شري دے

اوس رانه هېڅ نه شي خطا ده
له هرڅه هرڅه ووتمه
کرانه اشنا داي سزا ده
زه چي په تا مښېدمه
زه درنه څنگه هېږدمه خپلو وعدونه وشړمېږه
تا چي خندل زه ژپېدمه له هغوشپونه وشړمېږه
هېږ زما توله دنيا ده
شام وسحر دې يادومه
کرانه اشنا داي سزا ده
زه چي په تا مښېدمه
غږ په غرنه ودغي صفا چي وکي ژوندني اخر به راشي
درته په زهه کښي به يي ساته پرېږده چي موږ بنه په جناشي
زما په سترگو کښي حيا ده
زه يي په خه درواږومه
کرانه اشنا داي سزا ده
زه چي په تا مښېدمه

چي ۽ سترگي ديدن د اشنا نه کا

زېږه ۽ غم د نورې دنيا نه کا

زېږه به څه کړم کيربان چي يار راگره کړل

په زخمو نو ملهم به کيردي د گورکل

هسي هسي ۽ يار خندان نه کا

زېږه ۽ غم د نورې دنيا نه کا

ايله زلفي ۽ اوس غنچو ته جوړې شري

دواړه شونډې ۽ ۽ خندېدو ته جوړې شري

مل به څنگه زما سودا نه کا

زېږه ۽ غم د نورې دنيا نه کا

د ستامخ ته زما نظر ورسېدو

هغه اوږدې سم تل تر څيگر ورسېدو

۽ له سوزه خو هڅو ک ژړا نه کا

زېږه ۽ غم د نورې دنيا نه کا

اے خاطر ګيلي دخپل ياره مۀ کړه

ته طمع د دل ازاده مۀ کړه

اے شباب خاطر دهچا نه کا

زېږه ۽ غم د نورې دنيا نه کا



شوې د زېږه سترگي سپينې اشنا تا پسې

راشه که ۽ وينې اشنا تا پسې

لېانو ستا زېږه د بېنا مار په شان خو په ۽ يمه

زېږه دې د سترگو په بېنوباندې ویشته يمه

څي ۽ له ځلي نه تورې وينې اشنا تا پسې

راشه که ۽ وينې اشنا تا پسې

په دې هجران کېږي به تر څو پورې کړېږمه زېږه

شام او سحر که ماشوم غوندې ژېږېږمه زېږه

او بېکي ۽ څي په مخ ر ټکني اشنا تا پسې

راشه که ۽ وينې اشنا تا پسې

چي ته کوي په مظلومونه راته په غور څښتنه

خاطر کوي درته سوالونه په زېږه ۽ نور څښتنه

وهم رباب ځکه د مينې اشنا تا پسې

راشه که ۽ وينې اشنا تا پسې



۱۳۲

نن خوراته مه وايد پي نا تر سبا
 سودي ساقی نه شي په مينا تر سبا
 ووايه اشنا راته ته زما تعبير نه يي
 وي پي تل په خيال کښي ي ته هغه تصوير نه يي
 بله راته بنکاري دا دُنیا تر سبا
 سودي ساقی نه شي په مينا تر سبا
 راکړه ساقی داسي هڅي شي زما اوستا نشه
 هم پرې دچوپتيا نشه هم پرې ددنيا نشه
 جام دلېوراکړه په بيا بيا تر سبا
 سودي ساقی نه شي په مينا تر سبا
 نن خوردي راجمع خه په مښو کښي کښونه دي
 سترگو پېمانو کښي دي رنگ په رنگ ستونه دي
 کلې د خاطر شه په رښتيا تر سبا
 سودي ساقی نه شي په مينا تر سبا



نه ومه خبره زه، تاچي زپه بائله دے
 تا ووي رېبار ته پس له دي به خوراخو
 خبر دے که تش تور ي دي پرون زپه کي شپه دے
 خيال ي وه سکا رته پس له دي به خوراخو
 وښايه خيگر راته اوس دزپه کي سر راته
 وايه د بهنو غشوپه کوم کوم خاي ویشته دے
 لاس کښي آينه ي وه کږي پي کينه ي وه
 ماکتل رخسار ته پس له دي به خوراخو
 خنکه مړي در شمه په حال دي چي خبر شمه
 لاس کښي دي رقيب راته دک توپک نيوک دے
 يو خاي در غله وم ډېر دي زغلوله وم
 غله وم ديدار ته پس له دي به خوراخو
 ساچي کوم ستم کړه اوس ي په تاکم کړه
 دا دخواښه ولد په ما نن سبا راغله دے
 شو خاطر غلام دستا کږي به تل سلام دستا
 پرې يي ښده در بار ته پس له دي به خوراخو



۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶
 ۴۹۷
 ۴۹۸
 ۴۹۹
 ۵۰۰
 ۵۰۱
 ۵۰۲
 ۵۰۳
 ۵۰۴
 ۵۰۵
 ۵۰۶
 ۵۰۷
 ۵۰۸
 ۵۰۹
 ۵۱۰
 ۵۱۱
 ۵۱۲
 ۵۱۳
 ۵۱۴
 ۵۱۵
 ۵۱۶
 ۵۱۷
 ۵۱۸
 ۵۱۹
 ۵۲۰
 ۵۲۱
 ۵۲۲
 ۵۲۳
 ۵۲۴
 ۵۲۵
 ۵۲۶
 ۵۲۷
 ۵۲۸
 ۵۲۹
 ۵۳۰
 ۵۳۱
 ۵۳۲
 ۵۳۳
 ۵۳۴
 ۵۳۵
 ۵۳۶
 ۵۳۷
 ۵۳۸
 ۵۳۹
 ۵۴۰
 ۵۴۱
 ۵۴۲
 ۵۴۳
 ۵۴۴
 ۵۴۵
 ۵۴۶
 ۵۴۷
 ۵۴۸
 ۵۴۹
 ۵۵۰
 ۵۵۱
 ۵۵۲
 ۵۵۳
 ۵۵۴
 ۵۵۵
 ۵۵۶
 ۵۵۷
 ۵۵۸
 ۵۵۹
 ۵۶۰
 ۵۶۱
 ۵۶۲
 ۵۶۳
 ۵۶۴
 ۵۶۵
 ۵۶۶
 ۵۶۷
 ۵۶۸
 ۵۶۹
 ۵۷۰
 ۵۷۱
 ۵۷۲
 ۵۷۳
 ۵۷۴
 ۵۷۵
 ۵۷۶
 ۵۷۷
 ۵۷۸
 ۵۷۹
 ۵۸۰
 ۵۸۱
 ۵۸۲
 ۵۸۳
 ۵۸۴
 ۵۸۵
 ۵۸۶
 ۵۸۷
 ۵۸۸
 ۵۸۹
 ۵۹۰
 ۵۹۱
 ۵۹۲
 ۵۹۳
 ۵۹۴
 ۵۹۵
 ۵۹۶
 ۵۹۷
 ۵۹۸
 ۵۹۹
 ۶۰۰
 ۶۰۱
 ۶۰۲
 ۶۰۳
 ۶۰۴
 ۶۰۵
 ۶۰۶
 ۶۰۷
 ۶۰۸
 ۶۰۹
 ۶۱۰
 ۶۱۱
 ۶۱۲
 ۶۱۳
 ۶۱۴
 ۶۱۵
 ۶۱۶
 ۶۱۷
 ۶۱۸
 ۶۱۹
 ۶۲۰
 ۶۲۱
 ۶۲۲
 ۶۲۳
 ۶۲۴
 ۶۲۵
 ۶۲۶
 ۶۲۷
 ۶۲۸
 ۶۲۹
 ۶۳۰
 ۶۳۱
 ۶۳۲
 ۶۳۳
 ۶۳۴
 ۶۳۵
 ۶۳۶
 ۶۳۷
 ۶۳۸
 ۶۳۹
 ۶۴۰
 ۶۴۱
 ۶۴۲
 ۶۴۳
 ۶۴۴
 ۶۴۵
 ۶۴۶
 ۶۴۷
 ۶۴۸
 ۶۴۹
 ۶۵۰
 ۶۵۱
 ۶۵۲
 ۶۵۳
 ۶۵۴
 ۶۵۵
 ۶۵۶
 ۶۵۷
 ۶۵۸
 ۶۵۹
 ۶۶۰
 ۶۶۱
 ۶۶۲
 ۶۶۳
 ۶۶۴
 ۶۶۵
 ۶۶۶
 ۶۶۷
 ۶۶۸
 ۶۶۹
 ۶۷۰
 ۶۷۱
 ۶۷۲
 ۶۷۳
 ۶۷۴
 ۶۷۵
 ۶۷۶
 ۶۷۷
 ۶۷۸
 ۶۷۹
 ۶۸۰
 ۶۸۱
 ۶۸۲
 ۶۸۳
 ۶۸۴
 ۶۸۵
 ۶۸۶
 ۶۸۷
 ۶۸۸
 ۶۸۹
 ۶۹۰
 ۶۹۱
 ۶۹۲
 ۶۹۳
 ۶۹۴
 ۶۹۵
 ۶۹۶
 ۶۹۷
 ۶۹۸
 ۶۹۹
 ۷۰۰
 ۷۰۱
 ۷۰۲
 ۷۰۳
 ۷۰۴
 ۷۰۵
 ۷۰۶
 ۷۰۷
 ۷۰۸
 ۷۰۹
 ۷۱۰
 ۷۱۱
 ۷۱۲
 ۷۱۳
 ۷۱۴
 ۷۱۵
 ۷۱۶
 ۷۱۷
 ۷۱۸
 ۷۱۹
 ۷۲۰
 ۷۲۱
 ۷۲۲
 ۷۲۳
 ۷۲۴
 ۷۲۵
 ۷۲۶
 ۷۲۷
 ۷۲۸
 ۷۲۹
 ۷۳۰
 ۷۳۱
 ۷۳۲
 ۷۳۳
 ۷۳۴
 ۷۳۵
 ۷۳۶
 ۷۳۷
 ۷۳۸
 ۷۳۹
 ۷۴۰
 ۷۴۱
 ۷۴۲
 ۷۴۳
 ۷۴۴
 ۷۴۵
 ۷۴۶
 ۷۴۷
 ۷۴۸
 ۷۴۹
 ۷۵۰
 ۷۵۱
 ۷۵۲
 ۷۵۳
 ۷۵۴
 ۷۵۵
 ۷۵۶
 ۷۵۷
 ۷۵۸
 ۷۵۹
 ۷۶۰
 ۷۶۱
 ۷۶۲
 ۷۶۳
 ۷۶۴
 ۷۶۵
 ۷۶۶
 ۷۶۷
 ۷۶۸
 ۷۶۹
 ۷۷۰
 ۷۷۱
 ۷۷۲
 ۷۷۳
 ۷۷۴
 ۷۷۵
 ۷۷۶
 ۷۷۷
 ۷۷۸
 ۷۷۹
 ۷۸۰
 ۷۸۱
 ۷۸۲
 ۷۸۳
 ۷۸۴
 ۷۸۵
 ۷۸۶
 ۷۸۷
 ۷۸۸
 ۷۸۹
 ۷۹۰
 ۷۹۱
 ۷۹۲
 ۷۹۳
 ۷۹۴
 ۷۹۵
 ۷۹۶
 ۷۹۷
 ۷۹۸
 ۷۹۹
 ۸۰۰
 ۸۰۱
 ۸۰۲
 ۸۰۳
 ۸۰۴
 ۸۰۵
 ۸۰۶
 ۸۰۷
 ۸۰۸
 ۸۰۹
 ۸۱۰
 ۸۱۱
 ۸۱۲
 ۸۱۳
 ۸۱۴
 ۸۱۵
 ۸۱۶
 ۸۱۷
 ۸۱۸
 ۸۱۹
 ۸۲۰
 ۸۲۱
 ۸۲۲
 ۸۲۳
 ۸۲۴
 ۸۲۵
 ۸۲۶
 ۸۲۷
 ۸۲۸
 ۸۲۹
 ۸۳۰
 ۸۳۱
 ۸۳۲
 ۸۳۳
 ۸۳۴
 ۸۳۵
 ۸۳۶
 ۸۳۷
 ۸۳۸
 ۸۳۹
 ۸۴۰
 ۸۴۱
 ۸۴۲
 ۸۴۳
 ۸۴۴
 ۸۴۵
 ۸۴۶
 ۸۴۷
 ۸۴۸
 ۸۴۹
 ۸۵۰
 ۸۵۱
 ۸۵۲
 ۸۵۳
 ۸۵۴
 ۸۵۵
 ۸۵۶
 ۸۵۷
 ۸۵۸
 ۸۵۹
 ۸۶۰
 ۸۶۱
 ۸۶۲
 ۸۶۳
 ۸۶۴
 ۸۶۵
 ۸۶۶
 ۸۶۷
 ۸۶۸
 ۸۶۹
 ۸۷۰
 ۸۷۱
 ۸۷۲
 ۸۷۳
 ۸۷۴
 ۸۷۵
 ۸۷۶
 ۸۷۷
 ۸۷۸
 ۸۷۹
 ۸۸۰
 ۸۸۱
 ۸۸۲
 ۸۸۳
 ۸۸۴
 ۸۸۵
 ۸۸۶
 ۸۸۷
 ۸۸۸
 ۸۸۹
 ۸۹۰
 ۸۹۱
 ۸۹۲
 ۸۹۳
 ۸۹۴
 ۸۹۵
 ۸۹۶
 ۸۹۷
 ۸۹۸
 ۸۹۹
 ۹۰۰
 ۹۰۱
 ۹۰۲
 ۹۰۳
 ۹۰۴
 ۹۰۵
 ۹۰۶
 ۹۰۷
 ۹۰۸
 ۹۰۹
 ۹۱۰
 ۹۱۱
 ۹۱۲
 ۹۱۳
 ۹۱۴
 ۹۱۵
 ۹۱۶
 ۹۱۷
 ۹۱۸
 ۹۱۹
 ۹۲۰
 ۹۲۱
 ۹۲۲
 ۹۲۳
 ۹۲۴
 ۹۲۵
 ۹۲۶
 ۹۲۷
 ۹۲۸
 ۹۲۹
 ۹۳۰
 ۹۳۱
 ۹۳۲
 ۹۳۳
 ۹۳۴
 ۹۳۵
 ۹۳۶
 ۹۳۷
 ۹۳۸
 ۹۳۹
 ۹۴۰
 ۹۴۱
 ۹۴۲
 ۹۴۳
 ۹۴۴
 ۹۴۵
 ۹۴۶
 ۹۴۷
 ۹۴۸
 ۹۴۹
 ۹۵۰
 ۹۵۱
 ۹۵۲
 ۹۵۳
 ۹۵۴
 ۹۵۵
 ۹۵۶
 ۹۵۷
 ۹۵۸
 ۹۵۹
 ۹۶۰
 ۹۶۱
 ۹۶۲
 ۹۶۳
 ۹۶۴
 ۹۶۵
 ۹۶۶
 ۹۶۷
 ۹۶۸
 ۹۶۹
 ۹۷۰
 ۹۷۱
 ۹۷۲
 ۹۷۳
 ۹۷۴
 ۹۷۵
 ۹۷۶
 ۹۷۷
 ۹۷۸
 ۹۷۹
 ۹۸۰
 ۹۸۱
 ۹۸۲
 ۹۸۳
 ۹۸۴
 ۹۸۵
 ۹۸۶
 ۹۸۷
 ۹۸۸
 ۹۸۹
 ۹۹۰
 ۹۹۱
 ۹۹۲
 ۹۹۳
 ۹۹۴
 ۹۹۵
 ۹۹۶
 ۹۹۷
 ۹۹۸
 ۹۹۹
 ۱۰۰۰

طلب کرم صنم چم پنه چم
 لوند ۱ کربوان دے خاڻي ۱ نم
 مينه وفادې نشته
 په چا پروا ۱ نشته
 وېره له چا ۱ نشته
 کوه ستم طلب کرم صنم
 رنگ ۱ تک تور صخه
 سوه په اور صنم
 کومه شور صخه
 وکړه کرم طلب کرم صنم
 مينه بهار دے دستا
 چمن گلزار دے دستا
 خاطر ماليار دے دستا
 دگل په چم طلب کرم صنم



له منزل نه دار ويران کښې مصرع داسې ده چم په چم طلب کرم صنم

Scanned and pdf copy
 by
 Fazal Amin



له منزل نه دار ويران کښې د دے

نوم دپيتوراڅي هېرشو

څوک ې ياديږي

غم دهغوي لاسه ډېرشو

څوک ې ياديږي

څوک چې د قام او د اولمدا خدمت کوي نه

الله دې خبر کړي

خاڅو هغه خلق ستا يه

په خپل کتاب کښي

تل په بار بار دغسې وايي

په خپل کتاب کښي

چاچي سرو نه په وطن ورکړي دينه

الله دې خبر کړي



د سې نه کال ته ډېر غمونه

له داسې ژوند نه مرگې بنه دے راډک شينه

الله دې خبر کړي

ستا د ممانو فریادونه

هېر به ې نه شي

لکه د زاپو قطارونه

هېر به ې نه شي

پاس په اسمان کښي جهان وفسوځينه

الله دې خبر کړي

د پښتنو فقيرو ژونده

څنگه به تېر شي

تېر خو به شي په لوبه تنده

څنگه به تېر شي

په مصيبت به دې څوک سر ته رسوينه

الله دې خبر کړي

واورده صنم زېږې نې شې له تانه
ويله نه شم زه څه له حيانه

دغه ستا دمينې دردونه بڼه دې په ما
نږه دې دستا د پاره واټې چې وي دې په ما
واورده صنم

په کومه لاره بنکليه چې قدمونه کېږي
دېر د مېنو په نږه باندې داغونه کېږي
واورده صنم

نږه دې له خپله کورنه تېستې چې راشې صنم
خاطر دېر گران دې په ما چې په خندا شې صنم
واورده صنم



شوگيرې ټولې په سبا سبا کېږي تېرې شولې
پرېږده چې وژاړم په چغو چغو
ستا د بڼا پسته سترگو د پاره وکوره ماته بنکليه ياره
خومره لمبې دې په زېږونې باندې تېرې شولې
پرېږده چې وژاړم په چغو چغو
د خداي د پاره بس د راشه که مړوږي را پخلاشه
ستا د راتلو په انتظارې سترگې سترې شولې
پرېږده چې وژاړم په چغو چغو
دا ته چې لارې د بل چا شوي زما د زېږونې چا شوي
زما د استرې شوگيرې دې ټولې هېرې شولې
پرېږده چې وژاړم په چغو چغو
خاطر زه ځان ته جوړانه يم که لږ راگورې بس روانه يم
د پېغلېتوب ملگري ټولې رانه کېږي شولې
پرېږده چې وژاړم په چغو چغو



۱۳۱

تہ چي پٺ مرگ زما رضا يي
 ماتہ قبولہ دلروبا يي
 ستا رضا ده چي داسي ٿي پيڻ
 پٺ عالمو کي داسي گرڇيڻ
 پٺ محبت ي نا رضا يي
 ماتہ قبولہ دلروبا يي

عاشقي وه پيدالہ اورہ
 لب زما سوي زپہ تہ وگورہ
 جو پ پٺ معنيٰ قيمت بها يي
 ماتہ قبولہ دلروبا يي

خاطر تہ گورہ داسي حيران دے
 پٺ محبت کي ستا بنديوان دے
 يي کيرجنہ يي رنيا يي
 ماتہ قبولہ دلروبا يي



پٺ تش ديدن باندې ي رو رو مشغولہ
 حُم مٺ خفہ کپڙہ بلہ ويڄ بہ راشم
 لٺ صرچا پتہ پتہ ستا يارانہ بہ کپڙہ
 تالہ چي درشمہ زٺ پٺ بھانہ بہ کپڙہ
 پٺ انتظار کي ي لٺ خان سرہ ٿي پيڻ
 حُم مٺ خفہ کپڙہ بلہ ويڄ بہ راشم
 کنڀم دا وعدہ درسہ چي تابہ هر تہ کپڙہ
 يوساعت يي لٺ تابہ پٺ نورخہ تيرنہ کپڙہ
 پٺ دې سوداي وُدہ کپڙہ راوينہ
 حُم مٺ خفہ کپڙہ بلہ ويڄ بہ راشم
 نينہ دستا او زما ، ماہ تابان شو سرہ
 بل ي کاروان دستورو پٺ کھکشان شو سرہ
 دسبائي دخيال خوبونو کي زنگہ
 حُم مٺ خفہ کپڙہ بلہ ويڄ بہ راشم
 خان تہ داٿولہ دُنيا خاطرہ ما وکڻہ
 پٺ کي يي مڃ او زلفي بيکا سبا وکڻہ
 دنہ پٺ مينہ ي پٺ سترگو کي او پيڻ
 حُم مٺ خفہ کپڙہ بلہ ويڄ بہ راشم



لہ گہ پڊ ديوان او منزلتہ کي (د) دے

خوبنه دې شوه وله زما دشنا مينه
اے زېږه غمگينه

اے زېږه زړې شه

خاورې ايرې شه

مې دې دسترگو د زړېک وينه
اے زېږه غمگينه

راشه کڼ وينې

د زړېک وينې

د يار په غم کېږې چې دوی راځينه
اے زېږه غمگينه

خاټره داشپې

تانه جدا شپې

جوړې د وصال شپې د يارک دينه
اے زېږه غمگينه



اوس به وطن د سرو گلونو ډک شي

راغې سپرلې وار د خزان تېر شو

څه به د بنکونو گهټونو ډک شي

راغې سپرلې وار د خزان تېر شو

بلبله ستا د تماشو ورځې دی

راشه هم دا دې د نفوسو ورځې دی

نه چې لاهغه د ازغورو ورځې دی

ځان کېږه په خود اوس د گلورو ورځې دی

راشه چې ژوند دې د کفنونو ډک شي

راغې سپرلې وار د خزان تېر شو

اوس به ټول بوټي سره ځان وېښاي

څوک به کلې څوک به گلان وېښاي

لاله به هم څيرې کرهوان وېښاي

هم به بلبل شورو فغان وېښاي

اوس به بڼاخونه درنگونو ډک شي

راغې سپرلې وار د خزان تېر شو

د ارمانونو لرې جهان رڼوی
 زه په گوگل کېنې ې جانان رڼوی
 د مینې گل رانه هجران رڼوی
 نه کې خاطر دغه بوستان رڼوی

د مخ کتاب دې د رازونو ډک شی
 راغې سپرله وار د خزان تېر شو

خه به د بڼکونګه تونو ډک شی
 راغې سپرله وار د خزان تېر شو



چونه به ولونه د وږبل جوړوی
 په کېنې ځایونه به د گل جوړوی
 سرو سرو غچونه به منگل جوړوی
 په آښو کېنې به کاگل جوړوی

دغه جهان به له نا زونو ډک شی
 راغې سپرله وار د خزان تېر شو

بڼکلی ځلی به په شملو کېنې ږدی گل
 اوس خوبه چونه په کمڅو کېنې ږدی گل
 ډېر ارمانونه به په زېږو کېنې ږدی گل
 څوک به د زه په پرهرو کېنې ږدی گل

داسې به زه ونه په داغونو ډک شی
 راغې سپرله وار د خزان تېر شو

زه کم ژبا د چا خدا نه وینم
 چې ې لیده هغه رڼا نه وینم
 گل د رخسار چې د اشنا نه وینم
 زه نور کلونه د دنیا نه وینم

څوکه جهان له دیدونو ډک شی
 راغې سپرله وار د خزان تېر شو

۱۳۷

نن دې وړ بل پټ کوم پلو دے
 بیا به سوزېږمه زه اور راته بل دے
 د ژوند کاروان ې دے د غم خوگر د ورتیږي
 واوره فریادې د جرس پټ اواز و نوکېږي
 قله دې پل پټ کوم پلو دے
 بیا به سوزېږمه زه اور راته بل دے
 ترخو د هجر دا اوږدې شپې او تیارې به وینم
 سبا د وصل به وی لږې که نژدې به وینم
 دستا منزل پټ کوم پلو دے
 بیا به سوزېږمه زه اور راته بل دے
 خاطره نن دې که لږ سم راته کتلی وے
 واپه بڼا پسته به دې له زړه ځني وتلی وے
 د کتو چل پټ کوم پلو دے
 بیا به سوزېږمه زه اور راته بل دے



۱۳۶

زړه ځي غواړي شمع رویه سوزېدل
 راشه یو ځل
 ارمان ې دا دے که پوره شی
 د رنځ دارو ې د اشنا سره لیدل
 راشه یو ځل
 خو به شو کیر کړم راته وایه
 واپه خو بوته راځنې و تښتېدل
 راشه یو ځل
 که دیدن کړې تلوار را وکړه
 همزولې راغلي خوروی ې تور وېدل
 راشه یو ځل
 عاشقان مگوره حال یی څه شو
 لکه پشک څي پټ لمبو وسوزېدل
 راشه یو ځل
 سوال د خاطر منظور کړه یاره
 جفا دې پرېږده د وفا وکړه کتل
 راشه یو ځل



سترگي نيوبي دي ماستا پڻه رخسار کڻي
 اوبه اوبه شول توري ئي پڻه حُمبر کڻي
 ماڇي ليدلے ، ستا پڻو کڻي پل دے
 غم د وحشت ، وحشت داسره مل دے
 اوس مشغولا کڻم پڻه دغه لار کڻي
 اوبه اوبه شول توري ئي پڻه حُمبر کڻي
 نه در رسپري نه در ته غبشي
 نه رانه حُمبر شي نه رانه نر شي
 داغه ژوندون دے پڻه انتظار کڻي
 اوبه اوبه شول توري ئي پڻه حُمبر کڻي
 يار پي له بنکلو سره روان دے
 دي تماشي ته خاطر حيران دے
 لکه سپوڻي وي ، سترو قطار کڻي
 اوبه اوبه شول توري ئي پڻه حُمبر کڻي

زما پڻه طمع بد کڻي تهرسي وختونه
 نه دي ياره نه يم دومره وڌکار نه يم
 ڇي در ته کڻم
 ماته را ياد نه دي خوک نه پڻه خواني کڻي يمه
 پڻه زپکي غم نه لرم پڻه خوشحالي کڻي يمه
 نه لپوڻي يم ڇي کوم دومره فکرونه
 نه دي ياره نه يم دومره وڌکار نه يم
 ڇي در ته کڻم

لپوڻي نه يم ڇي ، دغسودا کوم
 په تادي اور بليڻي نه خه پروا کوم
 ڇي بيا همزوي راته نه کا پڻه غورونه
 نه دي ياره نه يم دومره وڌکار نه يم
 ڇي در ته کڻم

۱. مٽر لونه اور ډير لږ کڻي دوله مصر جي داسي دي ۱
 لپوڻي نه يم ڇي داسودا کڻم - په تادي اور بليڻي نه خه پروا کڻم



دومره وځکاره نه يم چې خپل ځان ووينم
 چې په ائين کښې کوم ائين پرېشان ووينم
 جانانه ډېر درېښې کړمه ارمانونه
 زه دې ياره نه يم دومره وځکاره نه يم
 چې درته کوم
 زه چې کور له حمله مټين سوزينې په ما
 لکه د اور په شان سپنکار ځلينې زما
 خاطره مه راځه بليږي سره اوردونه
 زه دې ياره نه يم دومره وځکاره نه يم
 چې درته کوم



تو دې سترگې دې اشارې کا
 زېکيه راته وايه
 سرې شونډې لمبې کا
 چې زه کوم طرف ته لاړ شم

کله باندې راته ازغې کا
 چې مکتې شي بيا سترگې مړې کا
 زېکيه راته وايه
 پېښې دگلو انگې کا
 سرې شونډې لمبې کا
 چې زه کوم طرف ته لاړ شم

بيا چې ارمان دوسره نه وي
 چې موخه ټول تماشي کا
 زېکيه راته وايه
 کړه چې څه دې نن په زېږي
 سرې شونډې لمبې کا
 چې زه کوم طرف ته لاړ شم

د انتظار په تورو شپو کښې
 خپلې اوښکې دې ځان ته ډيرې کا
 زېکيه راته وايه
 دا دې خاطرې په تيارو کښې
 سرې شونډې لمبې کا
 چې زه کوم طرف ته لاړ شم



له منزلونه او ديوان کښې (نن) نشته
 له منزلونه کښې را بښد نشته

Scanned and pdf copy
 by
 Fazal Amin

۱۵۲

چې تر سبا به ې ژپا پۀ تا پسي كړه

رايادې هغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

دلبره بڼۀ راته معلوم ې

هسي خونه چې تۀ ماشوم ې

كله زهير پۀ ما مظلوم ې

چې نۀ پوهيږي لۀ هغوسره وعدي كړه

رايادې هغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

چې ستاد مخ پۀ تماشا و

دغه وصال وۀ كۀ جدا و

نۀ يم خبر پۀ خۀ سودا و

چې تماشا ې ستاد مخ د تماشا ې كړه

رايادې هغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

چې پۀ غمونو كږي دې كړ كړم

اوس دې دلبره ځله هېر كړم

كۀ دې يو ځل پۀ ديدن سپړم

۱۵۳

گنې لۀ غمه به دې مې شم بيا مزي كړه

رايادې هغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

چې داغيارو زما يار شري

بس اوس ې قتل ته تيار شوي

اشنانماخي وېزار شوي

پروا ې نشته خو پۀ خپله ې ذري كړه

رايادې هغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

څنگه قبول دغه بېلتون كړم

خۀ ې لۀ تا پۀ دې ژوندون كړم

دلبره مينې دې مجنون كړم

جانانه اوس لا پوري توقي مسخري كړه

رايادې دغه شپې كړه

زما ناترسه ياره

دستا چې نۀ يمۀ دچا يم

راغله دايم پۀ خندا يم

مروړ نۀ يمۀ پخلا يم

خاځره بيا كۀ مروړ شوم نو كيلى كړه

رايادې هغه شپې كړه زما ناترسه ياره

Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

چي نه رادروي ياره ته ، منع دي كه يادزما
 نه شومه پوه په خپل ژوندون ، كه وعمر دي بډارزما
 ان د يو ساعت مهمان دي
 واوره زما يو شو كي لي
 تېر به شي ستا شېب ، سردې نه كه و مرادزما
 نه شومه پوه په خپل ژوندون ، كه وعمر دي بډارزما
 چاته بنكاره كه خپل خيگر
 نه كهې پرواي پرې دلبر
 نورې دي خوك چي يې واورې دغه فريادزما
 نه شومه پوه په خپل ژوندون ، كه وعمر دي بډارزما
 كه بنه دي شي په سرزما
 وي دې پېشكش دلبرزما
 واي خاطر شه زار له تا ، نشته باقي جا بډارزما
 نه شومه پوه په خپل ژوندون ، كه وعمر دي بډارزما



تېر به دستاد حسن وارشي ياره زما
 اخر خزان به دي بهار شي ياره زما
 چي نه رادروي اشنا تو عدي شاه كوي
 هغه پروون دي غه وي نن چي بيا بله كوي
 زما يقين ستا په اقرار شي ياره زما
 اخر خزان به دي بهار شي ياره زما
 سترگي يې له تانه د چا په لور نه كوري
 دستاله مخه خني مخونه نور نه كوري
 مېرې به كله په ديدار شي ياره زما
 اخر خزان به دي بهار شي ياره زما
 زه د بل چا د مينې اشنا خه طبعه نه كهېم
 زه به له نورو سره ستا مينه سمه نه كهېم
 په ما خاطر دي كه اعتبار شي ياره زما
 اخر خزان به دي بهار شي ياره زما



له منزلونه (د ميرزا كېبي ابي) دے

د قام خلمو سترگي مو پور ته کړي خپل ځان وگوري
چرته کښي ورسېده، وگوري جهان وگوري

د قام خلمو زموږ همدغه دختو ورځي دی
دا مو د ژوند د بڼه کېدو د خوشحالو وږځي دی

د نمر په څېرې خپل طاقت په ټول جهان خورکړي
په خپل همت هر چرته نوم د پاکستان خورکړي

شاته نور مه گوري په وړاندې خپل قدم کېږدي
په وړاندو لارو باندې مه ځي قدم سم کېږدي

له مغې لرې کړي ازغي ځان ته کلونه کېږدي
شي څي اغيار در ته حېران هلته کښي پلونه کېږدي

موږ له څي مغې له راغلي وار خطا تلي دی
خلمو زموږه ځني ډېر ځلي په شا تلي دی

زه جهان څه کړم څي نمر مخيه يار تا ووينم
څنگه دنيا ووينم څنگه دنيا ووينم
ستا د کاکل په تور و شپو پورې لاشپې څه دی
ستا د سرو شونډو اننگو پورې غنې څه دی
وی تماشه څي د ژبا څي دې خندا ووينم
څنگه دنيا ووينم څنگه دنيا ووينم
دستا په مينه کښي د خلقو خندې خوښ يېم
خود خپل عقل نه وکارشم لېوڼې خوښ يېم
راسره غم د لېوڼو شي څي صحرا ووينم
څنگه دنيا ووينم څنگه دنيا ووينم
کله څي ما خاطر ته ياد شي ټول جهان ککلی شي
له ډېره هجره هريو ککلي د چشمان ککلی شي
خداي خبر بيا څي زه به ستورې د سبا ووينم
څنگه دنيا ووينم څنگه دنيا ووينم



۱۵۹

د دښمن په خونه تند د اسمان جوړ شو
 ږي پاکستان جوړ شو
 شان و شوکت دے زمونږ
 جاه و حشمت دے زمونږ
 د قرباني په ډبرو وينو د امکان جوړ شو
 ږي پاکستان جوړ شو
 دا ډېرکي مه کوه
 هسي ډيکي مه کوه
 زړه د فولادو نه د هريو مسلمان جوړ شو
 ږي پاکستان جوړ شو
 غم د بلان نه کوو
 د چا پروا نه کوو
 مقابلي ته د دښمن زمونږ يو ځان جوړ شو
 ږي پاکستان جوړ شو
 مونږ دخپل کور کړو فکر
 هم دخپل وږو کړو فکر
 فکر مو دا دے ږي کشمير کبې هندوستان جوړ شو
 ږي پاکستان جوړ شو

۱۵۸

تاسو هم واورئ ږي پېغور ته نظر ټيټ نه شي
 د پاکستان ځلمو مېدان کبې موسر ټيټ نه شي
 د مشرانو تل ځلمو نصيحتونکي نه وي
 د امو دے وخت د ترقی تل دا وختونه نه وي
 ملا مو د قام خدمت ته وتهئ ږي سيال شي پکبې
 دا تنکي لنډې کړئ اوارې ږي خوشحال شي پکبې
 ږي نن يې ونه کړئ ځلمو بيا به يې کله وکړئ
 دخپل وطن خدمت ته پورته شي په خپله يې وکړئ
 يو بل ته مه گورئ له ځان هريو ماليار جوړ کړئ
 د پاکستان د هريو کوټ ځني کلزار جوړ کړئ



Scanned and pdf copy
 by
 Fazal Amin

خاڻڪي پڻ شان و و اول
جهڙن پریشان و و اول
اول و و خاڻڪي اوس درياب ترې بي پايان جو پشور
جي پاڪستان جو پشور
هر امتحان ته ولاپ!
دغري پڻ شان و ولاپ
وائ خاڻڪي ڪلڪ پڻ شافي د سندن جو پشور
جي پاڪستان جو پشور

~

ستا د هلال ستورے مدام اختر دے زمونہ
د ستا مثال ستورے بشکاري نظردے زمونہ
د ستا د اقبال ستورے سراو بصر دے زمونہ

تل حليبي پڻ تاجي بي رو بيان وطنه
د پاڪستان وطنه



Scanned and pdf copy
by
Fazal Amin

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library